

VALENTIN KRASNOGOROV

PLĂCERILE ȘI CHINURILE ADULTERULUI

Traducere Elvira Rîmbu

1. SĂ VINĂ ZIUA DE POIMÂINE

O cameră obișnuită într-un apartament obișnuit. Un pat matrimonial. Alături un telefon. Pe jos sacoșe cu cumpărături, pachete, rochii. EL și Ea se sărută pe pat.

EA. Ți-e bine cu mine?

EL. Da.

EA. Cât de bine?

EL. Foarte bine.

EA. Și mie. Nici nu-mi vine să cred că poate să fie așa ceva.

Se sărută iar. Sună telefonul. Ea ridică receptorul și-l trânteste la loc fără să se uite. Telefonul sună iar. EA se uită nervoasă la telefon.

EA. Doamne, ce m-am săturat. De dimineață sună încontinuu.

EL. Închide-l.

EA. Știi că nu pot să fac asta. (*Răspunde la telefon.*) Da? Mamă, doar te-am rugat- fără musafiri. Nu vreau și gata. La urma urmei, a cui e nunta asta? A ta sau a mea? (*Trânteste*

receptorul.) Nu suport obiceiurile astea tâmpite. Martori, mașini, fotografi, șampanie, verighete, și o groază de lume pe care n-o cunosc. Tâmpenii, nu-i așa?

EL. Așa e.

EA. Nunta e un eveniment care ține doar de doi oameni. Nu-i așa?

EL. Așa e.

EA. Și totuși, va trebui să trec prin toate astea.

EL. La urma urmei, musafirii nu sunt cel mai important lucru.

EA. Da. (*Îmbrățișându-l.*) Mă iubești?

EL. Te iubesc.

EA. Mult?

EL. Mult.

EA. Și eu.

Se sărută lung. Sună telefonul.

EL. La dracu! Închide-l odată.

EA. Știi că azi nu pot să-l închid (*Răspunde la telefon.*) Alo. Da, tanti. Nu, du-te singură, n-am timp de magazine. Sunt foarte ocupată. Am o groază de treburi pe cap. Nu mă mai întrerupe te rog. (*Pune receptorul.*) Hai, vino la mine.

EL. Dacă închizi telefonul.

EA. Doar știi că azi nu pot să-l închid. Va suna încontinuu.

EL. Tocmai de aceea trebuie închis.

EA. Bine. Închide-l, scoate-i firul.

EL. Ai un pat nou?

EA. Doar acum ai observat?

EL. Nu, am observat de cum am intrat.

EA. Azi dimineață l-au adus. Nu-ți place?

EL. Ba da, îmi place. E un pat minunat.

EA. Nu-mi place fața ta.

EL. E o față ca toate fețele.

EA. Cel vechi era prea îngust.

EL. Înțeleg.

EA. Țsta e mai comod, nu-i așa?

EL. Așa e. Dar ce-ați făcut cu cel vechi?

EA. L-am pus în camera mamei. Hai, nu te mai încrunta așa, scoate firul din telefon și vino la mine.

EL. Cum arată mama ta?

EA. E foarte frumoasă.

EL. Semenii cu ea?

EA. Nu.

EL. Dar și tu ești foarte frumoasă.

EA. Adevărat?

EL. (*O îmbrățișează.*) Sunt nebun după tine. N-am dormit toată noaptea. Îmi tot imaginam cum noi doi...

Sună telefonul.

EA. Te-am rugat doar să-l deconectezi.

EL. Nu trebuie să răspunzi.

EA. Ba trebuie. (*La telefon.*) Alo! Da. Mulțumesc. Mulțumesc. Mulțumesc. Da, rochia e gata. Mulțumesc. La revedere. (*Pune receptorul.*) M-au felicitat.

EL. Mi-am dat seama. Apropo, nu te-am văzut îmbrăcată în rochia de mireasă.

EA. (*Încântată.*) Vrei s-o îmbrac?

EL. Bineînțeles. Și verigheta la fel.

EA. Bine. (*Sare de pe pat, își pune verigheta, întinde mâna și i-o arată.*) Îți place?

EL. Nu e prea lată?

EA. Așa se poartă acum.

EL. Ei, dacă așa se poartă, atunci așa poartă și tu.

EA. Nu-ți place?

EL. Ba îmi place. Și-apoi verigheta nu e cel mai important lucru.

EA. Și acum -rochia. (*Scoate de pe umeraș rochia și o îmbracă.*) Ei, cum îmi vine?

EL. Minunat.

EA. Și din spate?

EL. Minunat.

EA. Vai, nu mi-am pus pantofii! (*Își pune pantofii.*) Și acum?

EL. Minunat.

EA. E mai bine că nu-i albă, nu-i așa?

EL. Așa e.

EA. Voi putea s-o port și după aceea, la teatru sau în vizită.

EL. Pot să te îmbrățișez așa?

EA. Nu, mă vei șifona.

EL. O fac cu grijă.

EA. Așteaptă, mai bine o scot. (*Își scoate rochia și pantofii.*) Acum îmbrățișează-mă.

EL. Atunci scoate și verigheta.

EA își scoate verigheta. EL o îmbrățișează cu pasiune. Sună telefonul.

EL. Telefonul ăsta nu e normal. Sună întruna.

EA. Poate că e gelos. (*Ridică receptorul.*) Alo! Mamă, dacă tu nu m-ai suna încontinuu, aș apuca să le fac pe toate. Timpul e scurt, am o groază de treburi pe cap, iar tu mă suni și mă-nterupi mereu. (*Trânțește receptorul.*)

EL. Apropo, când e starea civilă?

EA. Mâine, doar știi.

EL. Te întrebam la ce oră.

EA. La trei. De ce?

EL. Așa, pur și simplu.

EA. Ar trebui totuși rezolvate ultimele chestiuni. Avem foarte puțin timp la dispoziție.

EL. Mai întâi dă-mi ceva să mănânc.

EA. Ți s-a făcut foame?

EL. Nu. Doar că-mi place teribil când tu mă hrănești.

EA. (*Bucurându-se.*) Adevărat?

EL. Adevărat.

EA. Așează-te.

EL se așează. EA își pune un hălățel și începe să se agite în jurul lui.

EA: De ce te uiți așa?

EL. Te admir.

EA. Adică?

EL. Mișcările tale sunt foarte precise, dar și gingașe.

EA. Nu mai vorbi prostii.

EL. Îmi place nespus de mult când te văd făcând ceva pentru mine.

EA. Și mie îmi place nespus de mult să fac ceva pentru tine.

EL. Pot să te sărut?

EA. Mănâncă.

EL. Știi când mă simt eu cel mai bine cu tine?

EA. Când suntem acolo? (*Gest spre pat.*)

EL. Nu. Când ai grijă de mine. Dar și acolo. (*Gest spre pat.*)

EA. Iar mie îmi place cel mai mult când noi doi ne plimbăm și tu-mi povestești ceva.

EL. Și acolo? (*Gest spre pat.*)

EA. Despre "acolo" nici nu mai vorbesc.

Sună telefonul. EA răspunde.

EA. Alo? Da, dragule...Foarte ocupată. Pun perdelele. Trebuie un pic scurtate, aranjate...Nu-mi văd capul de treburi. Te pup. (*Pune receptorul.*)

EL. Nu te deranjez că sunt aici în timp ce răspunzi la telefoane?

EA. Nu.

EL. Pot să mă duc la bucătărie.

EA. Prostii. Mai bine închid telefonul. (*Scoate telefonul din priză.*) E gustos?

EL. Foarte.

EA. Îți mai dau?

EL. Da. Mai dă-mi.

EA. (*Punându-i mâncarea.*) Cât tu mănânci, eu o să mă ocup de perdele.

EL. Trebuie neapărat?

EA. Trebuie să justific cu ce mi-am pierdut azi timpul.

EL. Și asta într-adevăr îți va lua atât de mult timp?

EA. E un fleac. Îmi ia zece minute. (*Se ocupă de perdele.*)

EL. Ce repede lucrezi!

EA. Eu fac totul foarte repede. Îți plac perdelele?

EL. Le-ați cumpărat împreună?

EA. Da.

EL. Materialul e plăcut.

EA. Să se asorteze cu tapetul.

EL. (*Uitându-se la pereți.*) Ieri parcă nu era tapetul ăsta.

EA. Aseară l-am lipit. Îți place?

EL. Tapetul e minunat. El stă deja aici?

EA. Încă nu.

EL. Faci asta de ochii lumii?

EA. Dar tu ai vrea ca el deja să se fi mutat?

EL. Eu nu vreau nimic. Și atunci de ce cămașa lui e aici?

EA. I-am cumpărat-o zilele astea. Îți place?

EL. E drăguță. Dar eu prefer nuanțe mai deschise.

EA. Am cumpărat și una deschisă la culoare. Ar mai avea nevoie și de lenjerie, dar eu nu mă pricep la astea. Tu te pricepi la lenjerie pentru bărbați?

EL. Un pic.

EA. Poate cumperi tu două seturi mai acătării?

EL. Bineînțeles. Ce mărime poartă?

EA. E un pic mai gras decât tine. Dar voi avea eu grijă să slăbească. O să-l trec doar pe legume.

EL. Vei fi o soție foarte grijulie.

EA. Asta-i rău?

EL. E bine.

EA. Mănâncă.

EL. Mănânc. Asta ai pregătit pentru el?

EA. Nu. Pentru tine.

EL. Pot să termin tot?

EA. Poți.

EL. Și pentru el ce-ai pregătit?

EA. Lui o să încep să-i gătesc de poimâine.

EL. Și mâine cu ce o să vă ocupați?

EA. Mănâncă.

EL. Mănânc.

EA. Picioarele patului ăstuia se cam mișcă. Ai putea să le întărești cumva?

EL. Încerc. Dă-mi o șurubelniță.

EA. Termină de mâncat mai întâi.

EL. Am terminat deja. Incredibil de gustos.

EA. Ceai vrei?

EL. Mai întâi mă ocup de pat.

EA. Fac un ceai între timp.

Îi dă lui sculele, pune de ceai și revine la perdele.

EA: Ei, cum merge? Reușești?

EL. Acuma termin.

EA. Deja?

EL. Trebuiau doar strânse șuruburile. E gata.

EA se apropie de pat și-l încearcă.

EA. Bravo. Ai făcut o treabă foarte bună.

EL. Îl încercăm?

EA. N-avem timp. Trebuie să punem perdelele.

EL. Mai întâi ceaiul.

EA. Bineînțeles. (*Îi toarnă ceai și-i aduce o prăjitură.*) Bea.

EL. Ce-i asta?

EA. Prăjitură cu mere.

EL. Tu ai făcut-o?

EA. Pentru tine. (*EL gustă prăjitura.*) Ți place?

EL. Foarte mult.

EA. Adevărat?

EL. Adevărat. Ai niște mâini de aur. Le iubesc foarte mult.

EA. Doar mâinile?

EL. Și restul.

EA. Să iei prăjitura cu tine. Ți-o împachetez.

EL. Nu trebuie. Oricum nu pot să merg cu ea acasă.

EA. Vrei atunci să-ți dau rețeta?

EL. Pentru ce?

EA. Ca s-o înveți pe soția ta.

EL. Ei nu-i place să se ocupe cu așa ceva.

EA. Păcat.

EL. Mare păcat.

EA. (*Îi întinde perdeaua.*) Ține de aici.

EL. De ce?

EA. Ca să mă ajuți s-o punem.

Se urcă amândoi pe scaune, pun perdeaua.

EL. Mergem împreună să-i cumpărăm lenjeria lui sau i-o iau eu singur?

EA. Mai bine împreună.

EL. Atunci, mă ajuți și tu să-i cumpăr soției o ... o ceva...o poșetă?

EA. Are nevoie de poșetă?

EL. Vreau să i-o fac cadou.

EA. Cu ce ocazie?

EL. E ziua ei.

EA. Și-ar dori una elegantă sau de fiecare zi?

EL. Habar n-am.

EA. Ce culoare îi place?

EL. Habar n-am.

EA. Atunci aleg eu una după gustul meu.

EL. Mulțumesc.

EA. Poți să te dai jos. Termin eu aici. E frumoasă? Soția ta?

EL. Da.

EA. E deșteaptă?

EL. Da.

EA. O iubești?

EL. Nu.

EA. De ce?

EL. E mult de povestit.

EA. Și pe mine?

EL. Te iubesc!

EA. Mult-mult?

EL. Mult-mult.

EA. De ce?

EL. Nu știu.

EA. Nu e un răspuns prea liniștitor.

EL. Dar în schimb e foarte sincer.

EA. *(Se dă jos de pe scaun.)* Gataaaa. *(Se uită îngrijorată la perdea.)* Îți place?

EL. E frumoasă.

EA. Și modelul?

EL. De-a dreptul minunat.

EA. Acum camera arată altfel. Nu-i așa?

EL. Așa e.

EA. (*Îl sărută.*) Mulțumesc mult, dragule.

EL. Fleacuri. De mult timp vă întâlniți voi doi?

EA. De doi ani. M-ai ajutat foarte mult.

EL. Fleacuri. Nu pot să-nțeleg cum a putut să stea atâta timp separat de tine.

EA. De parcă asta ar fi foarte greu?

EL. Eu, de exemplu, nici o oră nu rezist fără tine.

EA. Asta pentru că tu mă cunoști doar de-o săptămână. Peste doi ani te vei descurca de minune fără mine.

EL. Fleacuri.

EA. Adevărul e că nici eu nu prea m-am grăbit.

EL. Poate că nici acum n-ar trebui să te grăbești?

EA. Nu știu ce să zic.

EL. Minunată perdeaua.

EA. Ai mai spus asta.

EL. Și camera e foarte plăcută. Doar frigiderul nu-nțeleg ce caută aici.

EA. E cadou de nuntă.

EL. Și de ce nu-i în bucătărie?

EA. Nu-i loc. În bucătărie e frigiderul mamei.

EL. Și- n cutiile astea ce e? Tot cadouri?

EA. Da. Ce-i cu tine?

EL. Nimic.

EA. Ai o privire nu știu cum... .

EL. Am o privire normală.

EA. Vrei să vezi cadourile?

EL. Bineînțeles.

EA. Aici cred că e un serviciu. (*deschide cutia*). Da, un serviciu de masă. (*Scoate o farfurie.*) Ei, ce crezi?

EL. Arată excepțional. Apropo, tot vroiam să te întreb: tu de ce te măriți?

EA. Uite ce farfurie frumoasă.

EL. Da. Minunat porțelan.

EA. Danez. De parcă n-ai ști de ce se mărită femeile?

EL. Eu credeam că se mărită din dragoste.

EA. Tu te-ai însurat din dragoste?

EL. Bineînțeles.

EA. Și care-i rezultatul?

EL. Minunată farfurie. În cutia asta ce e?

EA. O păpușă.

EL. Niciodată n-am suportat păpușile drept cadou de nuntă.

EA. Nici eu. Dar păpușa asta e o minunăție. (*Scoate păpușa din cutie.*)

EL. Aș reveni totuși: deci, de ce totuși se mărită femeile?

EA. Ca să aibă un soț și copii. Privește ce minunăție.

EL. Minunată păpușă. Tu vrei să ai copii?

EA. Bineînțeles că vreau.

EL. Vrei cu el sau așa la modul general?

EA. Ea închide ochii și zice "mama".

EL. Minunată păpușă. Te-am întrebat dacă vrei cu el sau așa la modul general?

EA. Nici una, nici alta.

EL. Păi atunci cum?

EA. Mai gândește-te.

EL. (*Înțelegând brusc.*) Tu nu ești normală.

EA. Bineînțeles că nu sunt normală.

EL. De aia te iubesc eu atât de mult.

EA. Și eu te iubesc foarte mult. Țasta e un set de tacâmuri. Furculițe, linguri, cuțite...

EL. Foarte comod. Am să-ți aduc aminte de-o vorbă din bătrâni...

EA. Și bonus- un șorțuleț.

EL. Minunat șorțulețul. Minunat. Nu poți să te măriți fără dragoste.

EA. De ce fără dragoste? El mă iubește.

EL. Asta n-are importanță.

EA. Ba da. Țasta-i cel mai important lucru.

EL. Nu te poți lega cu un străin.

EA. Dar de ce străin? El mi- e foarte apropiat.

EL. Da. Ca un frate.

EA. Ca un soț. Mă văd cu el de doi ani.

EL. Nu vei fi fericită cu el..

EA. Aș fi fost, dacă nu te cunoșteam pe tine.

EL. Îl iubești?

EA. El îmi convine.

EL. Îl iubești?

EA. Pe tine te iubesc.

Pauză. EA aranjează cutiile foarte gospodărește.

EL. Poate lași un pic cutiile astea și vorbim?

EA. Iartă-mă ,o făceam din inerție. (*Îi întinde lui un tablou înrămat.*)

EL. Alt cadou?

EA. Da. Agață-l pe perete, dacă nu ți-e greu.

EL. Reiese că mâine noaptea ți-o vei petrece cu el?

EA. Da.

EL. Și nopțile ce urmează la fel?

EA. Da.

EL. E ridicol și dezgustător.

EA. Și ce propui?

EL. (*Pune tabloul pe perete.*) Uite-te dacă e bine?

EA. Mai ridică un pic colțul din stânga. Așa e bine. Ok, să presupunem că nu mă mărit.

Ce se va întâmpla atunci?

EL. Nu știu.

EA. Uite, cum spui tu, așa fac.

EL. Tu trebuie să hotărăști.

EA. În cazul ăsta eu am hotărât deja.

EL. Minunat.

EA. Nu e rău tabloul, nu-i așa?

EL. E excepțional.

EA. Dă-l jos, te rog.

EL. De ce?

EA. Pentru că te rog eu. (*EL dă jos tabloul.*) Și acum să scoatem și perdeaua.

EL. De ce?

EA. Așa vreau eu. Pur și simplu mi-am dat seama că noi nu vom putea trăi în camera asta.

EL. Care "noi"?

EA. Adică nici tu, nici eu.

EL. Și tu de ce nu?

EA. Mama nu vrea ca noi să locuim aici.

EL. De ce? El n-o place pe maică-ta sau maică-ta nu-l place pe el?

EA. Știi, mama e un om foarte bun...

EL. Dar el?

EA. Și el e un om foarte bun.

EL. Dar acești doi oameni buni vor să locuiască separat.

EA. Da. Dar nu numai ei sunt problema. Și eu vreau separat.

EL. Vrei să fii propria ta stăpână?

EA. Da. Crezi că e rău?

EL. Nu. E bine.

EA. Ce mă sfătuiești?

EL. Să vă mutați separat.

EA. Mă ajuți să caut un apartament?

EL. Bineînțeles. Dar de ce nu cauți împreună cu el?

EA. El nu are simț practic.

EL. Nici eu.

EA. Mă refuzi?

EL. Nu.

EA. Dar soacra ta locuiește cu voi?

EL. Nu. Separat.

EA. Și-n ce relații ești tu cu ea?

EL. Bune.

EA. Și cu soția?

EL. Tot bune.

EA. Ea tot separat locuiește?

EL. Nu. Locuim împreună.

EA. Păcat.

EL. Și mie îmi pare rău.

Pauză.

EA. Hai să scoatem perdeaua.

Se urcă pe scaune și scot perdeaua.

Acum camera arată mult mai rău, nu-i așa?

EL. Da.

EA. Ar trebui să fac un pic de curățenie pe aici. Imediat va sosi mama.

EL. Deja?

EA. *(obosită)* Ce repede a trecut ziua.

EL. Da.

EA. Bagă și tu undeva toate cutiile astea.

EL. De ce ascunzi telefonul în frigider?

EA. Din obișnuință.

EL. Apropo, n-a mai sunat demult.

EA. Vai, am uitat că l-am scos din priză.

Bagă firul în priză. Sună telefonul. EA ridică receptorul.

EA: Da. Da, dragule. Nu.Nu veni azi. Sunt foarte obosită. Nu fi dezamăgit, avem toată viața înainte. Nu, nu te du la frizerie, pentru că ăia te vor mutila. Mai bine treci pe aici diseară și o să te tund eu. (*Pune receptorul.*)

EL. O să-l tunzi tu?

EA. Da. E rău?

EL. Nu, e bine.

EA. Ce-i cu tine scumpule?

EL. Nimic.

EA. Vocea ți-e schimbată.

EL. Ba e o voce normală. Observ că tu ne dezmierzi la fel.

EA. Nicidecum. Tu ești *scumpule*, iar el e *dragule*.

EL. De parcă n-ar fi același lucru.

EA. Nu-nțelegi nimic.

EL. Tot timpul am considerat că e un lucru prostesc să fii gelos pe soț sau pe soție.

EA. Și acum?

EL. Și acum consider la fel.

EA. Reiese că tu nu ești gelos.

EL. Ba sunt gelos. Dar el încă nu e soțul tău.

EA. Reiese că de mâine tu nu vei mai fi gelos.

EL. De obicei, la cât vă culcați?

EA. "De obicei", noi încă nu ne-am culcat împreună.

EL. Și mâine?

EA. (*Ridicând din umeri.*) Pe la unsprezece.

EL. La unsprezece și cinci minute am să te sun și am să te țin la telefon 2 ore.

EA. Bine că m-ai prevenit, ca să închid telefonul.

EL. Am să vă dau foc la casă.

EA. Iar eu voi chema pompierii.

EL. Vorbesc foarte serios.

EA. Și eu la fel.

EL. Dar tu nu ești geloasă pe soția mea?

EA. Nu. Ai grijă, aici e un serviciu! (*El trânteste cutia.*) Ce-i cu tine?

EL. Îmi vine să sparg totul în mii de bucăți! Tu nu ai nici un pic de diplomație. N-o să mă mir dacă în curând mă vei trimite la farmacie ca să vă cumpăr...

EA. Ce?

EL. Nimic. Prezervative.

EA. Nu înțeleg de ce ai devenit atât de răutăcios.

EL. Îmi ești profund antipatică.

EA. Știu, scumpule.

EL. Nu-mi mai spune "scumpule"!

EA. Bine.

EL. Ești o mic burgheză șmecheră și profitoare.

EA. Știu.

EL. Iar eu nu suport tipele de genul ăsta.

EA. Știu.

EL. Tu ai un singur scop: să nu cumva să rămâi fără soț.

EA. Tu vrei ca eu să rămân fără soț?

EL. Eu nu vreau nimic. Cel mai amuzant lucru e că tu ești foarte mulțumită de această nuntă.

EA tace.

Îți construiești căsnicia metodic și riguros, iar provizoratul- din rămășițe. Iar eu nu vreau doar rămășițe.

EA tace.

Soțul tău va fi tuns și îngrijit ca un gazon, iar eu... De ce taci?

EA. .Doar prin cuvinte nu poți descâlci relația noastră.

EL. Dar ai în mână un atu minunat. De ce nu-l folosești?

EA. Eu nu joc cărți cu tine.

EL. Spune și tu că eu am familie și că tu nu ai altă soluție.

EA. Pentru ce?

EL. Spune că, din moment ce eu dorm cu soția mea și tu ai dreptul să te culci cu soțul tău.

EA. Pentru ce?

EL. Lovește-mă în locul meu slab!

EA. Eu nu vreau să te lovesc.

EL. De ce nu pretinzi ca eu să-mi las familia?

EA. Tu-ți dorești ca eu să am pretenția asta?

EL. Eu nu doresc nimic!

EA. (*După o pauză.*) Păcat. Păcat că tu nu-ți dorești nimic.

EL. Mi-am dorit multe. Am așteptat o zi întreagă ca tu să spui -- "nu pot să fac asta".
Că vei spune-- "Mai bine rămân singură".

EA. Și ce s-ar fi întâmplat atunci?

EL. Atunci aș fi lăsat și eu totul. Dar ție ți-e totuna. Tu poți să trăiești cu unul, dar poți trăi și cu celălalt. Așa-i că poți?

EA. Pot.

EL. Mi-aș fi abandonat familia fără măcar să stau pe gânduri de dragul femeii pentru care eu aș fi "singurul și unicul" de pe lumea asta. Dar tu nici măcar nu ți-ai amânat nunta. Nici măcar cu o zi.

EA. Doar știi că eu pot să mă despart de el oricând.

EL. Da, dacă ți-ar fi garantat în schimb ceva de-o calitate mai bună.

EA. Dar scumpule...

EL. Nu-mi mai spune scumpule.

EA. De ce?

EL. Pentru că îmi ești antipatică.

EA. Știu.

EL. Ești o târfă de doi bani.

EA. Știu.

EL. N-am dormit deloc noaptea asta. Eram sufocat de ură.

EA. Ai crezut că eu sunt o eroină sau un înger?

EL. N-am crezut nimic.

EA. Totul e foarte simplu. Cu o săptămână înainte de nuntă eu dintr-odată am înțeles ce înseamnă dragostea și cum trebuie să fie un bărbat. Dar acest bărbat nu e al meu. Și asta m-a zăpăcit.

EL tace.

Cât timp mai avem pentru noi? Câteva zile? Câteva minute?

EL tace.

Iar eu am în față o viață întreagă. Fără tine. Și eu trebuie să mă gândesc la viața asta și să o organizez. Cine altul dacă nu eu?

EL tace.

Verighetele sunt cumpărate, rochia-i gata, invitațiile au fost trimise, rudele au sosit... Eu de una singură nu mă mai pot opri. Și nici nu știu ce vrei tu cu adevărat. Ajută-mă.

EL tace.

De ce taci?

EL. Mă gândeam ce bine ne-ar fi fost nouă împreună.

EA. (*Înflăcărată.*) Da.

EL. Ne vom obișnui să îmbrățișăm fără dragoste.

EA. Da.

EL. Și ne vom face nouă înșine rău.

EA. Nu-ți pare rău că ne-am cunoscut?

EL. Nu. Dar ție?

EA. Nici mie.

EL. Te iubesc foarte mult.

EA. Știu.

EL. Ce să facem?

EA. Imediat o să vină mama, ar trebui să pleci.

EL. Și ce-ai hotărât?

EA. Nimic.

EL. (*ridicându-se.*) La revedere.

EA. Așteaptă! Încă un pic, măcar un minut! *Pauză.* Nu te supări că te-am rugat să mă ajuți.

EL. Nu mă supăr.

EA. Îmi place așa de mult să trebăluiesc cu tine.

EL. Și mie.

EA. Tot timpul îmi imaginam că o facem pentru noi doi.

EL. N-am știut.

EA. Adio, scumpule

EL. Ne vom mai întâlni?

EA. Crezi că mai are rost?

EL. Probabil că nu.

EA. Oricum, o întâlnire în plus sau în minus nu va rezolva nimic.

EL. Da.

EA. Ș-atunci, are rost?

EL. Bineînțeles că nu. Dar eu nu pot trăi fără tine.

EA. Nici eu nu voi putea.

EL. Înseamnă că ne vedem mâine?

EA. Mâine nu putem, doar știi că mă mărit.

EL. Atunci poimâine.

EA. Bine.

EL. O să poți?

EA. O să inventez ceva. Mă iubești?

EL. Te iubesc.

EA. Și eu. La ce te gândești?

EL. La multe.

EA. Dar eu, la un singur lucru.

EL. La care?

EA. Să vină mai repede poimâine.

SFÂRȘIT

2. PLĂCERILE ADULTERULUI

EL umblă nervos prin cameră, uitându-se la ceas și fiind nerăbdător. Se vede că așteaptă pe cineva. Bătaie în ușa de la intrare. Intră EA grăbită. E îmbrăcată în palton și are în mână o sacoșă mare. EL vine în întâmpinarea ei.

EL. *(Și supărat și bucuros.)* În sfârșit!

Se îmbrățișează, se sărută lung.

Credeam că nu mai ajungi.

EA. Și eu am crezut că nu mai ajung. Abia m-am putut rupe.

EL. De ce respiri așa greu?

EA. Am alergat tot drumul. Avem foarte puțin timp la dispoziție. *(Vrea să-l îmbrățișeze.)*

EL. *(Dându-se la o parte.)* Ai încuiat ușa?

EA. Nu. Nu pot încuia yala voastră.

EL. Lasă, că o încui eu. *(Încuie ușa, revine și vrea s-o îmbrățișeze.)*

EA. *(Dându-se la o parte.)* M-am întâlnit pe scări cu un bărbat. S-a uitat cumva la mine, de mi s-a făcut rău.

EL. *(Îngrijorat.)* Ce bărbat? Un bătrân cu baston în costum gri?

EA. Nu, era în pulover și era tânăr.

EL. Te-a văzut intrând în apartament?

EA. Nu. M-am prefăcut că merg cu un etaj mai sus.

EL. *(ușurat.)* Atunci e bine. *(Vrea s-o îmbrățișeze.)*

EA. *(Dându-se la o parte.)* Mi s-a părut că m-a recunoscut.

EL. De unde ai mai scos-o și pe asta?

EA. Soțul meu îmi zicea că are un coleg care locuiește în cartierul ăsta.

EL. În acest cartier locuiesc peste o sută de mii de oameni.

EA. Și toți mă pot recunoaște.

EL. Tu-l cunoști pe colegul ăsta la față?

EA. Da.

EL. Și era el?

EA. Nu.

EL. Atunci de ce îți faci griji?

EA. Dar dacă ăsta era un alt coleg de-al soțului? Și el mă cunoaște, iar eu pe el nu.

EL. Dacă o iei așa, atunci o să-ți fie fie frică de toți bărbații. Și de toate femeile.

EA. Păi, îmi și este frică.

EL. La urma urmei, nu e o crimă să urci niște scări.

EA. Ție ți-e ușor să vorbești.

EL. În cel mai rău caz spui că ai fost la croitoreasă.

EA. Ok, mă descurc eu cumva.

EL. (*Trăgând-o spre el.*) Ei, te-ai liniștit?

Sărut lung.

EA. (*Retrăgându-se brusc.*) Vai de mine, păi se poate așa?

EL. Ce e?

EA. N-ai tras draperiile!

EL. Ei și?

EA. Păi noi suntem chiar lângă geam!

EL. Geamul ăsta dă în câmp, iar noi suntem la etajul șase.

EA. Asta n-are nicio importanță. Eu mă simt de parcă toată lumea s-ar uita la mine.

EL trage draperiile.

EL. (*O îmbrățișează.*) Cum te simți acum?

EA. Acum e bine.

EL. (*Retrăgându-se.*) Poate îți scoți totuși paltonul?

EA. Nu, scumpule. Am venit doar pentru câteva clipe.

EL. Cum pentru câteva clipe? Doar ne-am înțeles că stăm împreună o oră întreagă.

EA. Situația s-a schimbat.

EL. Iar? Și eu am așteptat atâta întâlnirea asta.

EA. Și eu la fel.

EL o îmbrățișează. EA îi răspunde la îmbrățișări, apoi brusc îl respinge.

Carne ai cumpărat?

EL. Am cumpărat.

EA. Și lapte?

EL. Da.

EA. *(Răsuflă ușurată.)* M-am temut că o să uiți.

EL. Nu, n-am uitat. Apropo, hai să le punem în sacoșa ta să nu le uităm aici. *(Scoate din frigider carnea și laptele.)*

EA. Cât a costat carnea?

El face un gest de protest.

Te întreb ca să știu dacă mă întreabă soacră-mea.

EL. Uite bonul.

Ea îi dă banii, el îi dă restul.

EA. Mulțumesc. *(Pune cumpărăturile în sacoșă.)*

EL. Poate îți scoți totuși paltonul?

EA. N-are nici un rost, scumpule, mai stau doar două minute.

EL. La cât trebuie să pleci?

EA. Hai să calculăm împreună. Consideră că 30 minute am cumpărat carnea și 15 minute am stat după lapte. Adunate fac 45 de minute. Scade din astea drumul până la tine și înapoi și nu mai rămâne nimic.

EL. Nu-nțeleg unde te grăbești așa.

EA. Trebuie să gătesc.

EL. Păi, înainte gătea soacră-ta.

EA. Acum gătesc eu.

EL. De ce?

EA. Ca să nu-și dea seama soțul că nu mai țin așa de mult la el.

EL. Eu credeam că-ți iei liber de la serviciu ca să te-ntâlnești cu mine, nu ca să-i gătești prânzul lui bărbatu-tău.

EA. Și eu credeam la fel, dar de față cu soacra nu te poți preface mult timp. Ea e foarte suspicioasă.

EL. Dar soțul?

EA. Și soțul la fel. Aseară dau să-mi iau geanta, iar el se uită așa cumva la mine, zâmbește și mă-ntreabă: "La magazin?" Mi s-a rupt totul înăuntru.

EL. Dar tu unde te duceai, de fapt?

EA. La magazin mă duceam. (*Își ia geanta.*) Ei bine, am plecat.

EL. Ai putea să gătești seara.

EA. Seara merg cu soțul la fotbal.

EL. La fotbal? Pentru ce?

EA. Ca să nu bănuiască nimic.

EL. Mai bine ai da de înțeles că te duci la o prietenă.

EA. Nu mai merg pe la prietene.

EL. De ce?

EA. Ca el să nu bănuiască nimic. În general, mă străduiesc cât pot acum să nu provoc vreun conflict.

EL. (*Nu se uită la ea.*) Și ce mai faci tu ca el să nu bănuiască nimic?

EA. Ești cumva gelos?

EL. Nu. Pur și simplu am obosit să discutăm despre soțul tău.

EA. Găsește atunci altă temă de discuție.

EL. Care?

EA. Înainte discutam despre muzică, poezie...

EL. Apropo, ți-am cumpărat o culegere nouă de versuri. Ia-o. (*Îi întinde cartea.*)

EA. Vai, mulțumesc! (*Ezită, apoi îi dă cartea înapoi.*) Deși nu, mai bine-nu. Mă va întreba de unde o am.

EL. Îi vei spune că ți-a dat-o o prietenă.

EA. Aia poate să mă trădeze.

EL. (*Aruncă cartea.*) Uite că am discutat și despre poezie.

EA. Nu te supăra.

EL. Nu mă supăr. Doar că-mi pare rău că noi nu mai citim nimic împreună, nu mai mergem nicăieri...

EA. Crezi că mie nu-mi pare rău? (*Tace.*) Știi ceva? Hai să mergem la un film.

EL. Când? Și cum?

EA. Dar e foarte simplu. Cumpărăm bilete la același film. Bineînțeles, în locuri diferite. Eu cu soțul, iar tu cu soția. Și vom considera că-l vedem împreună. Mergem?

EL. Mergem.

EA. Îmbrățișează-mă.

EL. Mai întâi scoate-ți blestematul ăsta de palton.

EA. Dar nu mai am decât un minut.

EL. Nu vreau să te îmbrățișez doar un minut. Nu pentru asta m-am învoit o juma' de zi de la lucru.

EA. (*Îi vine o idee.*) Ascultă, tu ai varză?

EL. (*Mirat.*) Varză? Nu știu. Cred că am o varză.

EA. Dacă mi-o dai mie, voi spune că am fost și la piață după varză. Atunci mai câștigăm 15 minute. Vezi ce ingenioasă sunt?

EL. Minunat! (*Aduce din bucătărie o varză, i-o dă ei, apoi i-o ia înapoi.*) Nu, nu pot să ți-o dau.

EA. De ce?

EL. Și ce-o să-i spun soției? Eu n-am fost acasă, dar varza a dispărut.

EA. (*Gândindu-se un pic.*) Atunci uite cum facem. O să-i spun soacră-mii că am intrat pe la librărie și am cumpărat culegerea de poezii. Mai câștigăm așa 15 minute.

EL. (*Bucurându-se, o îmbrățișează.*) Asta e cu totul altceva.

EA. (*Îl îmbrățișează și-i șoptește.*) Florin, scumpule...

EL. Nu sunt Florin, sunt Andrei.

EA. Știu. Dar e mai bine să-ți spun Florin.

EL. De ce?

EA. Mi-e frică să nu mă ia gura pe dinainte și să-i zic lui –Andrei. Atunci va fi sfârșitul.

EL. Ei, nici chiar așa.

EA. Dacă îți voi spune și ție Florin atunci n-o să vă încurc niciodată. De-acord?

EL. (*Fără prea mult chef.*) Dacă ții tu neapărat...

EA. Mulțumesc, Andrei.

EL (*accentuat*) Florin.

EA. Ah, da, Florin. Nu te superi?

EL. (*Sec.*) Nu.

EA. Atunci îmbrățișează-mă mai tare. (*Șoptit, închizând ochii.*) Florine, Florinele, Florinache...

EL. (*Îndepărtând-o.*) Tu la cine te gândești acum: la mine sau la el?

EA. (*Deschide ochii.*) Bineînțeles că la tine. Doar că vreau să mă obișnuiesc cu noul nume.

EL. N-aș prea zice asta.

EA. Nu fi gelos. Impotent e că eu mă simt bine.

EL. În schimb eu mă simt rău.

EA. De ce?

EL. Pentru că aș vrea să te îmbrățișez pe tine, nu paltonul tău.

EA. De ce nu mi-ai spus asta mai devreme? Am și uitat de el. (*Își scoate paltonul.*)

EL. (*O îmbrățișează.*) Era și timpul.

EA. (*pătimașă.*) Florine, iubitul meu! Dragostea mea!

EL. Mai încet să nu te audă vecinii.

EA. Ok, am să vorbesc în șoaptă. (*de abia vorbind.*) Mă iubești?

EL. Ce-ai zis?

EA. Te întrebam dacă mă iubești?

EL. Te iubesc.

Îmbrățișările lor sunt întrerupte de sunetul telefonului.

EA. Doamne Dumnezeule!

Sună telefonul în continuare.

EL. Lua-l-ar dracul!

Telefonul sună.

EL. Ce zici? Să iau receptorul?

EA. Nu. Dacă-i cumva soția ta?

EL. Dar le-am zis băieților să mă sune dacă cumva mă caută șeful. (*Nehotărât se apropie de telefon.*)

EA. Și dacă-i ea?

Se uită amândoi încremeniți la telefon. Telefonul nu mai sună.

EL. Se pare că a încetat.

EA. Slavă ție, Doamne. (*Se lipește de el.*)

EL. (*Nu-i acordă atenție.*) N-a fost soția.

EA. Așa crezi?

EL. Ea nu știe că-s acasă.

EA. Dar poate că a sunat mai întâi la serviciu?

EL. Acolo i-ar fi spus că am ieșit pentru un sfert de oră.

EA. (*Îl îmbrățișează.*) Nu te mai gândi la asta.

EL. (*Îngrijorat.*) Cine ar fi putut să fie?

EA. (*Nerăbdătoare.*) Hai îmbrățișează-mă!

EL. Așteaptă. (*Ridică receptorul, sună.*) Mihai? Eu sunt. M-a căutat cineva? Apropo, tu m-ai sunat acum? Ok, pa. (*Pune receptorul și observă că ea e deja îmbrăcată cu paltonul.*) Încotro?

EA. Scumpule, e timpul să plec.

EL. Așteaptă măcar două minute.

EA. Nu pot.

EL. Păi, nici nu ne-am înțeles pentru următoarea întâlnire.

EA. Mâine nu pot. Nici poimâine.

EL. Atunci joi, după serviciu?

EA. (*Își scoate agenda.*) Joi am ședință. E greu de spus când se va termina. Hai mai bine vineri.

EL. Vineri nu pot eu. Mergem cu soția în vizită. (*Își scoate agenda.*) Mie mi-ar conveni duminică.

EA. Sâmbăta și duminica eu nu ies acum din casă.

EL. Ca să nu devină soțul bănuitor?

EA. Pentru mine nu-i deloc comic.

EL. Nici pentru mine.

EA. Și săptămâna viitoare?

EL. (*se uită în agendă.*) N-am să pot. Eu lucrez serile.

EA. Câte zile?

EL. Până pe data de cinci.

EA. Din cinci până în zece eu am cursuri.

EL. În 12 plec cu soția în concediu.

EA. Cât timp?

EL. Până la sfârșitul lunii.

EA. Și după aia iar vei lucra serile?

EL. Probabil. (*se uită în agendă.*) Poate încercăm în 11?

EA. Cu atâta timp înainte nu pot să spun nimic.

EL. Altă zi nu vom avea. Măcar pentru o jumătate de oră.

EA. Unde?

EL. Pentru mine ar fi comod la farmacie.

EA. Acolo e prea multă lume.

EL. Atunci la bibliotecă.

EA. Acolo e prea puțină lume. O să fim în văzul tuturor.

EL. Poate în parc?

EA. E prea departe, n-o să ne rămână timp. Și o să și înghețăm.

EL. Atunci hai să urcăm pur și simplu într-un autobuz și să mergem până la capătul rutei.

EA. Ca să ne vadă tot orașul?

EL. Atunci ce propui?

EA. (*Gândindu-se.*) Ok, hai cu autobuzul. Dar să nu vorbești cu mine, să nu mi te așezi alături și să privești în altă parte.

EL. Ok, ne-am înțeles.

EA. (*scrie în agendă.*) Deci, în data de 11, la ora 12, în autobuzul 13.

EL. (*Vrea să scrie și el în agendă, dar brusc se oprește.*) Stai așa! Eu nu pot în data de 11!

EA. Dar tu ai propus asta.

EL. Am uitat că e ziua nevesti-mii.

EA. Dar parcă a fost luna trecută.

EL. Atunci a fost ziua copilului, nu a ei.

EA. Sărbătorile tale de familie se-ntâmplă săptămânal.

EL. Ce pot să fac? Asta e.

EA. Și chiar nu poți găsi un pretext ca să lipsești o jumătate de oră?

EL. (*gândindu-se.*) Știi cumva să tunzi?

EA. Nu.

EL. Păcat. Aș fi spus că merg la frizerie.

EA. Chiar dacă știam tunde, unde puteam s-o fac? În parc? În autobus? Sau la bibliotecă?

EL. Nu te supăra.

EA. Nu mă supăr.

EL. Mai bine te sun.

EA. Doar știi că nu pot fi sunată.

EL. Te sun la lucru.

EA. Te-ai țacănit? E un singur telefon la zece oameni. O să știe tot biroul că m-a sunat o voce de bărbat.

EL. Ei și?

EA. O să mă toarne.

EL. De ce ar face asta?

EA. De parcă n-ai ști cum e lumea.

EL. Dacă vrei, te sun și vorbesc cu voce de femeie.

EA. Andrei, înțelegi...

EL. Florin.

EA. Ah, da, Florin. Florin. Vezi cum te poate lua gura pe dinainte.

EL. Ce-ai vrut să zici?

EA. Că n-ai să poți să vorbești cu voce de femeie.

EL. Dacă trebuie, o să pot. *(Cu voce de femeie.)* "Fiți amabil, aș dori să vorbesc..." *(revenind la vocea sa.)* Ei, cum sună?

EA. *(Oftând.)* Mai bine te sun eu la serviciu. E mai bine așa.

EL. Pe mine mă găsești greu.

EA. Dar în caz de ceva ți se va transmite, nu-i așa?

EL. Bineînțeles. Dar ar fi bine să fie ceva legat de serviciu.

EA. Bine. Dar, pentru orice eventualitate, să decalăm timpul cu o zi și două ore.

EL. Cum adică?

EA. Dacă îți voi transmite că ședința e mâine la trei, asta înseamnă că de fapt ne vom vedea poimâine la cinci.

EL. *(Încurcându-se definitiv.)* "Mâine la cinci...poimâine la trei..." Nu. Mai bine îți scriu la post restant..

EA. Dar nu la oficiul nostru poștal.

EL. Îți sciu la poșta centrală.

EA. E departe de casă.

EL. *(Se uită la ceas.)* Iartă-mă, dar trebuie să fug la serviciu.

EA. Dar încă nu ne-am înțeles.

EL. Să dau un telefon atunci. *(Formează numărul. Cu voce de femeie.)* Fiți amabil aș dori să vorbesc cu Mihai... Mihai? Ce e pe acolo? Cine? Cine? Eu sunt Andrei. *(Își dă seama și revine la voce normală.)* Fir-ar să fie... Nu-s Florin, sunt Andrei! Andrei! Nu, n-am băut și nici nu-mi bat joc. Îți explic mai târziu. Cum? Și-a dat seama

șeful? (*Îngrijorat.*) De mult timp? Tună și fulgeră? Vin. (*Închide telefonul. Tragic.*) Asta îmi mai lipsea.

EA. Ce e ?

EL. Amenință cu concedierea pentru că am tras chiulul .

EA. O să se rezolve.

EL. Ție ți-e ușor să vorbești.

EA. Nu intra în panică.

EL. Șeful are de mult timp un dinte pe mine.Așteaptă doar ocazia.

EA. Ok, eu am plecat.

EL. Ieșim împreună.

EA. Nu putem ieși împreună. Putem fi văzuți.

EL. E adevărat. Ieși tu prima.

EA. (*Își ia geanta.*) Sărută-mă la despărțire.

EL. (*O sărută pe fugă.*) La revedere.

EA. Nu ne e deloc ușor, nu-i așa?

EL. Măcar nu ne plictisim.

EA. Întâlnirile noastre sunt singura mea bucurie în viața asta. Dar pentru tine?

EL. (*rapid adunându-și lucrurile.*) Și pentru mine.

EA. Mă iubești?

EL. (*Își pierde răbdarea.*) Te iubesc, te iubesc, dar du-te.

Sună la ușă. Amândoi încremenesc.

EA. (*în șoaptă.*) Cine e?

EL. De unde să știu eu?

EA. Aoleu, sunt terminată.

EL. Nu-ți fie frică. O să sune o dată, de două ori și o să plece.

Sună în continuare.

EA. O să înnebunesc.

EL. Liniște! (*Pălește.*) Am impresia că încearcă să descuie ușa. Auzi?

Pauză încordată.

EA. Uită-te și tu prin vizor.

EL merge pe vârfuri până la ușă și se întoarce schimbat la față.

EA: Ei?

EL. (*Terminat.*) E soția.

EA. Ești sigur?

EL. Nu știu...E întuneric pe scară.

EA. Doamne, ce coșmar... (*Speriată.*) Poate să intre?

EL. Nu, e cheia în ușă.

Sună iar.

EA. Vai, dar e insuportabil.

EL. Să mai așteptăm un pic. Poate pleacă.

EA. Nu mai pot să aștept. Trebuia să fiu demult acasă.

EL. Iar eu – la serviciu.

EA. Bărbatu-meu o să mă omoare.

EL. Șeful o să mă dea afară.

EA. Dar ea nu trebuia să fie la serviciu? Ce a adus-o înapoi?

EL. Nu știu. Probabil că are nevoie de ceva.

EA. Și doar am vrut mai demul să plec, dar tu: "mai stai", "mai stai". Am stat.

EL. Ba eu te-am tot zorit să pleci, dar tu te-ai tot lălăit.

EA. Vai, ce nesimțit ești. Eu nici n-am vrut să vin, de parcă am avut o presimțire.

EL. Dar crezi că eu am vrut să trag chiulul de la serviciu când și așa șeful e cu ochii pe mine? Știam că asta nu se va termina cu bine.

Sună la ușă.

EA. Ar trebui să deschizi. La urma urmei suntem amândoi în paltoane.

EL. Ar fi trebuit să deschid imediat, dar așa – ce-i spunem acum? De ce n-am deschis până acum?

EA. Oricum altă soluție nu e. Tot va trebui să deschizi.

EL. Poate pleacă totuși...

EA. Dar înțelege odată că nu mai pot rămâne aici... Soacră-mea probabil îl sună deja pe bărbatu-meu...

EL. De cinci ani mă zbat pentru postul ăsta. Și acum, o să-l pierd așa prosteste... Și mai e și povestea asta cu ușa...

EA. (*Hotărâtă.*) Deschide. La urma urmei, ești bărbat sau ce ești?

EL. Sunt bărbat, dar de deschis –n-am să deschid.

EA. Dar care e riscul tău? Nu ziceai că oricum...

EL. Dar tu nu ziceai că sunteți ca doi străini cu bărbatu-tău? Atunci de ce tremuri toată ca o frunză în fața lui?

EA. La mine e cu totul altceva.

EL. Și la mine e cu totul altceva. Cum s-o privesc în ochi?

EA. Aha, se pare că ai remușcări. Nu e cam târziu pentru așa ceva?

EL. În comparație cu tine, eu dintotdeauna le-am avut.

EA. Din moment ce ești atât de fricos, voi deschide eu. (*Se pornește hotărâtă spre ușă.*)

EL. (*O oprește .*) Stai!

EA. (*Se trage din mâinile lui.*) Lasă-mă!

EL. (*În șoaptă.*) Mai încet!

EA. Lașule! Laș ce ești!

EL. Mie poate că mi se distruge acum întreaga viață, iar pe tine te interesează ca nu cumva să întârzii la nesimțita aia de soacră-ta.

EA. Iar ție ți-e frică de o băbătăie, de care trebuia demult să divorțezi.

EL. Această "băbătăie" e, în primul rând, cu cinci ani mai tânără decât tine, iar în al doilea rând, e de-o sută de ori mai frumoasă decât tine. Tu ești palidă pe lângă ea.

EA. Și atunci de ce m-ai curtat atâta?

EL. În primul rând pentru diversitate, iar în al doilea rând, din prostie.

EA. Dacă-ai ști cât de mult te urăsc eu acum!

EL. Nu mai mult decât eu pe tine!

Pauză.

EA. Nu mai sună de mult timp.

EL. Parcă am auzit pași pe scară.

EA. Poate că a plecat...? Du-te și te uită.

El se furișează spre ușă, se întoarce bucuros.

EL. Nu e nimeni.

EA. Doamne, ce fericire! (*I se aruncă de gât.*) Nu te superi, nu-i așa?

EL. Nici tu să nu te superi.

EA. (*Își ia geanta.*) Am plecat.

EL. Ai grijă.

EA. Întâlnirea viitoare o fixăm la telefon.

EL. Bine.

EA. Hai ,deschide.

Se grăbesc să iasă, dar îi oprește soneria de la ușă, care începe să sune iar. Ei înlemnesc. Începe să sune și telefonul. Se uită îngroziți unul la altul.

SFÂRȘIT

3. UITE AȘA STAU TREBURILE

O bucătărie într-un apartament. Femeia pregătește cina. Se aude soneria de la intrare. Ea se duce să deschidă și se întoarce urmată de un bărbat. EL are în mâini sacoșe cu cumpărături.

EL. Am cumpărat tot ce mi-ai comandat.

EA. (*Îl sărută pe obraz.*) Mulțumesc. Pune varza în lada de legume. Dar mai întâi pune-ți papucii, că am spălat pe jos.

EL pune sacoșele pe podea, își scoate pantofii, își ia papucii cu un gest obișnuit și pune cumpărăturile la locul lor.

EA: Cinăm acum sau mai întâi te odihnești?

EL. (*O sărută și el.*) Acum. Mi s-a făcut foame.

EA. Atunci, spală-te pe mâini.

EL își scoate sacoul și cravata și se spală pe mâini. EA taie pâinea, pune farfuria, tacâmuri pe masă.

EA: Gata?

EL. Gata.

EA. Așează-te.

EA ia prosopul din mâinile lui și-l pune la loc. EL se așează la masă.

EA: Cum ești? Mai bine?

EL. Nu sunt mai bine. Dar nici mai rău.

EA. Ce e pe la serviciu?

EL. Nimic nou.

EA. *(îi pune mâncarea.)* Nu ești prea bine dispus.

EL. Sunt ca întotdeauna.

EA. Un pahar cu vin?

EL. Merge.

EA. *(Scoate vinul.)* Adu tirbușonul.

EL. E la locul lui?

EA. Da.

El se duce după tirbușon și se-ntoarce.

EL. *(Deschide sticla.)* Și paharul tău?

EA. Eu nu beau.

EL. De ce?

EA. Nu vreau.

EL. Ce-i cu tine?

EA. Numic.

EL. Pe bune?

EA. *(zâmbind.)* Pe bune, nimic.

EL. Atunci, totuși o să-ți torn un pic. *(Mai aduce un pahar și toarnă vin.)* Pentru ce bem?

EA. Să-ți fie ție bine.

EL. Sunt de acord.

EL bea. EA nu bea, pune paharul la loc pe masă. El începe să mănânce cu poftă.

EL. Salata mea preferată.

EA. Știu. Ți place?

EL. Și încă cum.

EA. Mă bucur. (*Îi mai toarnă vin.*)

EL. (*Ridicând paharul.*) Iar acum să bem pentru tine, să-ți fie bine și ție.

EA. Ok.

EL bea. EA nu se atinge de vin.

EA. Să-ți aduc ceva cald?

EL. Bineînțeles. Tu, ce ai nou?

EA. Rochia.

EL. Da? N-am observat?

EA. Am observat că n-ai observat.

EL. Ia ridică-te, întoarce-te. Frumoasă rochie! Felicitări. Asta-i o noutate importantă.

EA. Mai am una. Vom avea un copil.

EL. Da? Și asta-i importantă. (*Încetează să mai mănânce.*) Ce-ai zis... Mai zi o dată.

EA. N-ai auzit?

EL. Noi doi vom avea un copil?

EA. Da.

EL. Adevărat?

EA. Adevărat.

EL. (*Se luminează la față.*) Dar asta e minunat! (*Sare de pe scaun, o ia în brațe și o învârte prin cameră.*)

EA. (*Râzând.*) Dă-mi drumul!

EL. Pentru nimic în lume!

EA. Tu te-ai țâcănit de tot! Ai grijă!

EL. (*Se oprește și o lasă jos.*) Iartă-mă. Am uitat că acum trebuie să fii grijuliu cu tine.

EA. Nu cu mine, ci cu noua mea rochie. Pe mine, deocamdată, poți să nu mă cruți.

EL. Ai fost la doctor?

EA. Încă nu.

EL. Dar e precis? Nu greșești cumva?

EA. Nu, nu greșesc. Te bucuri?

EL. Bineînțeles! Tu nu?

EA. Așează-te, mănâncă. O să se răcească.

EL. Pentru așa ceva chiar că trebuie să bem. (*Toarnă vin.*)

EA. Bea.

EL. Bea și tu.

EA. Eu nu am voie.

EL. Aha... Atunci nu beau nici eu. (*Pune paharul pe masă.*) Tu ce vrei: fetiță sau băiat?

EA. Dar tu?

EL. Doar băiat. Doar știi că-mi doresc un fiu. Doamne, cât îmi doresc un fiu!

EA. Atunci să fie băiat.

EL. Și să semene cu mine.

EA. De obicei băieții seamănă cu mamele.

EL. Știu. Dar tu străduiește-te.

EA. Ok. Dar tu, pe bune, te bucuri?

EL. Sunt de-a dreptul foarte fericit. Doar știi cât iubesc eu copiii.

EA. Știu.

EL. Doar gândul că în lumea asta va apărea o părticică din mine îmi produce foarte multă plăcere.

EA. Da, e plăcut.

EL. Toată viața mi-am dorit un copil de la femeia iubită.

EA. (*Zâmbind.*) Dorința ta nu se va îndeplini atât de curând.

EL. De ce?

EA. Păi, în primul rând ar trebui să te îndrăgostești de cineva, iar în al doilea rând, să nu-ți treacă acest sentiment măcar nouă luni.

EL. ăsta e un reproș?

EA. Nu, e doar o glumă.

Pauză.

Vrei un ceai?

EL. Aș bea un ceai.

EA. Îți fac imediat. Îl vrei ca de obicei, mai tare?

EL. Nu. Azi l-aș dori mai slab. Și așa am insomnii.

EA. Apropo, să nu uiți să-ți iei pastila. (*Îi dă medicamentul.*)

EA pregătește ceaiul. EL se uită la ceas.

EA. E timpul să mergi acasă?

EL. Încă nu.

EA. Dacă e timpul să mergi, atunci mai bine du-te, nu vreau să te agiți din pricina mea.

EL. Am prevenit-o pe nevastă-mea că o să întârzii.

EA. (*Îi aduce ceaiul.*) Bea.

EL. Mulțumesc.

EA. Mănânci ceva?

EL. Nu cred.

EA. Atunci o să strâng de pe masă.

Ea adună de pe masă mâncarea.

EL. Și ce ai de gând să faci?

EA. În ce sens?

EL. Cu copilul.

EA. Nimic. Ai vrea să fac ceva anume?

EL. Nu. Eu doar am întrebat.

EA. Tu nu trebuie să-ți faci griji. Astea-s problemele mele. De fapt, nici n-am vrut să-ți spun.

EL. Oricum, n-aveai cum să ascunzi asta.

EA. Ba da... Încă două luni de acum încolo n-ai fi observat nimic.

EL. Și mai târziu?

EA. Nimeni nu poate ști ce va fi mai târziu.

Pauză lungă.

EA. Ai picat pe gânduri?

EL. Dar tu nu?

EA. Mie mi s-a întâmplat asta mai demult.

EL. Și la ce concluzie ai ajuns?

EA. Vinu-l strâng sau îl mai las?

EL. Mai lasă-l, pentru orice eventualitate.

EA. Poate să-ți aduc niște lămâie sau biscuiți?

EL. Nu. Mulțumesc. Dar, de fapt, adu. Nu știu. Sau nu. Nu aduce nimic. Nu știu. O întrebare destul de dificilă.

EA. Te referi la lămâie?

EL. Nu. Nu la lămâie.

EA. Te-ai cam întristat.

EL. Așa se pare.

EA. E vina mea. Te rog să mă ierți.

Pauză.

EL. El știe?

EA. Nu.

EL. Când îi vei spune?

EA. Aștept să se-ntoarcă din concediu și după un timp îi voi spune.

EL. Sunt curios cum va reacționa.

EA. Nu știu. Cred că se va bucura.

EL. Nu i se va părea ciudat?

EA. Va trebui să fac în așa fel încât să nu i se pară ciudat.

EL. Mulțumesc pentru informație. (*Supărat își toarnă vin.*)

EA. Ai vrea să nu fac asta?

EL. Eu nu vreau nimic. (*Bea.*) Puteai să nu-mi spui amănunte de genul ăsta.

EA. Iar tu puteai să nu întrebi.

EA începe să spele vasele. Pauză.

EL. Odihnește-te, le voi spăla eu.

EA. Sunt doar câteva farfurii.

EL. (*O apucă de umeri și încearcă s-o îndepărteze de la chiuvetă.*) Lasă-mă pe mine.

EA. Mai bine șterge furculițele și cuțitele. (*Îi dă un prosop.*)

EL. Ar trebui să mănânci mai multe fructe.

EA. De ce?

EL. Copilul are nevoie de vitamine.

EA. E încă devreme să-mi fac asemenea griji.

EL. De ce?

EA. Se pot întâmpla multe între timp.

EL. Dar parcă ai hotărât să nu faci nimic.

EA. Eu n-am hotărât încă nimic.

EL. Unde să pun furculițele?

EA. Lasă că o să le aranjez eu.

EL. Unde va sta pătuțul?

EA. Încă nu m-am gândit.

EL. Cel mai bine ar fi între fereastră și dulap.

EA. Să nu tragă de la fereastră.

EL. Acolo e multă lumină. Copilul are nevoie de soare.

EA. Asta vom hotărî mai târziu. Încă nu se știe dacă voi mai locui aici.

Pauză.

EL. Vrei să te desparți de el?

EA. Dar tu ai vrea ca eu să stau cu el o veșnicie?

EL. Paharele le șterg, sau le las să se usuce?

EA. Șterge-le, dar cu atenție.

EL. Îți va fi greu de una singură.

EA. Îți mulțumesc pentru sinceritate.

EL. Doar înțelegi problemele cu care mă confrunt.

EA. Nu trebuie să-ți faci griji, n-am de gând să te despart de ea.

EL. Orice pas serios necesită o analiză serioasă.

EA. Eu nu mai pot să trăiesc cu el.

EL. Parcă ziceai că nu-i un om rău.

EA. E un om minunat, dar eu nu-l iubesc.

EL. Se mai întâmplă.

EA. Și ce e mai rău, e că eu iubesc pe altcineva.

EL. Asta poate fi trecător.

EA. Nu la mine.

EL. Vezi să nu scapi farfuria aia din mână.

EA. M-am gândit că-l aștept să se întoarcă și imediat cum ajunge îi voi propune să ne despărțim. Sosește mâine.

EL. Și ce-i vei spune?

Pauză.

EA. Nu ți-am făcut încă injecția.

EL. Poate să n-o facem azi?

EA. De ce să n-o facem? Sistemul tău nervos trebuie întărit.

EL. Nu mă ajută deloc.

EA. Ți-au fost prescrise 30 de injecții, iar noi am făcut doar 18.

EL. Nu prea cred eu în ele.

EA. Din moment ce ți-au fost indicate, o să le facem. Măcar pentru liniștea noastră sufletească.

EL. Crezi că așa voi fi liniștit sufletește?

EA. Acum ești neliniștit?

EL. Bineînțeles.

EA. Mă-ntreb de ce.

EL. Îți distrug viața.

EA. Nu vorbi prostii.

EL. Nu sunt deloc prostii.

EA. Sunt un om adult.

EL. Ei și?

EA. Îmi distrug singură viața.

EL. Dacă nu eram eu, tu ai fi avut o familie normală.

EA. Eu nu vreau o familie normală.

EL. Dacă nu eram eu, ți-ai fi dorit s-o ai.

EA. Hai să nu ne dăm cu presupusul.

EL. Și ce-i vei spune lui mâine?

EA. Probabil, nimic.

EL. De ce?

EA. Pentru că acum deciziile mele mă privesc nu numai pe mine.

EL. Și alții care au copii divorțează.

EA. Ai uitat ce salariu am?

EL. Dar va contribui și el.

EA. Vrei ca eu să iau bani de la el pentru creșterea copilului tău?

EL. Iartă-mă, am spus asta fără să mă gândesc. Apropo... Copilul precis e al meu?

EA îi aruncă o privire mirată și acuzatoare.

EL. Iartă-mă, iar am vorbit fără să mă gândesc

EA. Nu face nimic, am meritat asemenea întrebări.

EL. Nu te supăra.

EA. Dă-mi, te rog, fiola.

EL. Mă gândesc că el va avea atâta bun simț încât să plece singur.

EA. Ce știi sigur este că nu voi avea atâta lipsă de bun simț încât să-l alung.

EL. Înțeleg.

EA. În definitiv, nu banii sunt problema principală. Și nici unde vom locui.

EL. Dar care e problema principală?

EA. Copilul are nevoie de o familie normală.

EL. Copiii pot crește și fără tată.

EA. Și eu am crescut fără tată.

EL. Ei, vezi!

EA. De aceea vreau foarte mult ca puiul meu să aibă tată.

EL. Cu alte cuvinte, ai hotărât să nu te despați de el.

EA. Tu ai vrea ca eu să mă despart de el?

Pauză.

EL. Eu nu știu ce vreau.

EA. Eu știu ce vreau, dar ce folos? (*Scoate vata, se pregătește să-i facă injecția.*) Nu te superi că mă sfătuiesc cu tine? Dar nu am pe altcineva cu care s-o fac.

EL. Cum să mă supăr?

EA. Dă-mi te rog flaconul cu spirt.

EL. Într-un fel sau altul, trebuie să hotărăști ceva.

EA. Știu.

EL. Trebuie analizate toate variantele. Nu sunt atât de multe.

EA. Sunt trei variante posibile.

EL. Bineînțeles, prima e să continui să trăiești cu el.

EA. Aș prefera cu tine. Asta ar fi a doua variantă.

EL. Tu doar înțelegi problemele pe care le am eu.

EA. Sinceră să fiu, nu prea.

EL. Dar am discutat nu o dată despre asta.

EA. Deci varianta a doua pică.

EL. Deocamdată da.

EA. Rămâne ultima variantă: să stau singură. Vezi ce repede se pot lua hotărârile împreună?

EL. Dar am convenit că tu nu poți trăi de una singură cu copilul.

EA. Ar mai fi a patra variantă- să nu mai trăiesc deloc.

EL. Glumești, nu-i așa?

EA. Bineînțeles că glumesc.

EL. Poate că în această situație e mai bine să renunți la copil?

EA. Și ce va fi atunci?

EL. Vor fi trei variante.

EA. Și iar va fi valabilă doar una.

EL. În orice caz, tu vei fi liberă.

EA. Tu într-adevăr îți dorești ca eu să fiu liberă?

EL. Eu îmi doresc ca tu să fii fericită.

EA. Fiind singură?

Pauză.

EA. La tine acasă cum e?

EL. Rău.

EA. Deci, situația e neschimbată?

EL. Din rău în mai rău.

EA. Ea bănuiește ceva?

EL. Probabil. Dar nu asta e problema.

EA. Dar care e?

EL. Problema e că ea îmi e total străină. Mi-am dat seama de asta în lunile care au trecut de când suntem împreună.

EA. Și ce va fi mai departe?

EL. Nu știu. Îmi vine să urlu la lună. (*Își toarnă vin.*) Uite așa stau treburile.

EA. (*Cu seringă în mână.*) Hai să-ți tratăm nervii.

EL se culcă. EA îi face injecția.

EA. A durut?

EL. Deloc. Mulțumesc.

EA. Mai stai un pic culcat.

EL. Ai mâna ușoară. Ce repede ai învățat.

EA. Să nu uiți să iei fiolele cu tine.

EL. De ce?

EA. Ai uitat că de mâine nu mai poți veni aici?

EL. Aha. Da. N-o să iau fiolele. Cine să mi le facă? Doar n-o să merg pentru asta la spital.

EA. Roag-o pe soția ta.

EL. Ea nu știe.

EA. Păi, să-nvețe.

EL. Nu intră în atribuțiile ei să fie și asistentă medicală.

EA. Sunt vorbele ei?

EL. Da.

EA. Poți să te ridici. (*Strânge vata, seringă, spirtul.*) Ia totuși fiolele care au rămas.

Pauză.

EL. Ce repede a trecut luna asta.

EA. Da.

EL. Și acum, iar o luăm de la început.

EA. Da.

EL. Iar n-o să avem unde să ne întâlnim.

EA. Da.

EL. Iar n-o să ai timp.

EA. Da.

EL. Iar n-o să te pot suna.

EA. Nici eu pe tine.

EL. El sosește mâine seară?

EA. Da.

EL. Reiese că mâine noaptea ți-o vei petrece cu el?

EA tace.

Ca să fiu sincer, eu am obosit de toate astea.

EA. Și eu.

EL. Am obosit de întâlnirile astea pe fugă.

EA. Și eu.

EL. Am obosit de frica asta permanentă.

EA. Și eu.

EL. Am obosit de viața asta duplicitară.

EA. Și eu.

EL. Mi-e greață de mine însumi.

EA. Vrei să-l părăsesc mâine?

Pauză.

EL. Asta numai tu poți hotărî.

EA. Eu voi hotărî. Întrebarea era dacă tu vrei asta sau nu?

EL. Nu știu.

EA. Scumpule, spune că vrei. Asta nu te obligă la nimic.

EL. Aș fi bucuros să pot spune asta, dar...

EA. Eliberează-mă! Te rog!

EL. Ok, îl vei părăsi! Și ce va fi după?

EA. Ce va fi după, pe tine nu te afectează în niciun fel.

EL. Nu poate să nu mă afecteze. La urma urmelor, din cauza mea tu nu vei rămâne cu nimic.

EA. Nu-ți fă griji din pricina asta. Vei veni la mine o dată pe săptămână. Asta va fi suficient.

EL. Nu-ți va fi ușor.

EA. Îmi va fi foarte bine. Și voi fi doar a ta.

EL. Dar eu nu voi fi doar al tău.

EA. Dacă e prea mult pentru tine o dată pe săptămână, poți să vii o dată la zece zile. Sau o dată pe lună. Când vei vrea, atunci vei veni. Doar să știu că ai nevoie de mine.

EL. Și copilul?

EA. Avându-l, îmi va fi mult mai ușor. Cum de nu înțelegeți?

EL. Va fi și greu.

EA. Nu trebuie să-ți faci griji, eu nu voi pretinde nimic de la tine.

EL. Dar ai tot dreptul.

EA. Hai să nu vorbim despre drepturi și obligații. Mai bine spune-mi: tu ai nevoie de mine?

EL. Da. Am mare nevoie. (*Pauză.*) Sau poate că nu. Nu știu.

EA. De fapt asta am vrut să aud de la tine.

EL. Te-ai supărat?

EA. Nu.

EL. S-a rupt ceva în mine, înțelegi?

EA. Înțeleg.

EL. Probabil că atitudinea mea față de tine s-a schimbat.

EA. Înțeleg.

EL. Și am obosit.

EA. Ai mai zis.

EL. Înainte îmi doream foarte tare să fiu cu tine, dar îmi părea rău să-mi las familia.

EA. Înțeleg.

EL. Acum nu-mi mai pare rău de nimic, dar nici nu-mi doresc nimic foarte tare.

EA. Înțeleg.

EL. Căsnicia oricum e compromisă...Și a mea, și a ta. Mă simt tare vinovat față de tine.

EA. Pur și simplu nu mă mai iubești. De ce să te simți vinovat?

EL. Încă nu pot să spun că nu te iubesc...

EA. "Încă" nu, dar nu va mai dura mult.

EL. S-ar putea. Nu știu. Probabil că eu nu mai sunt capabil de iubire. Sunt capabil doar de-o semi-iubire. Iartă-mă.

EA. Pentru ce să te iert? Eu sunt singura vinovată. M-am îndoit, am așteptat, m-am amăgit, am suferit, te-am făcut și pe tine să suferi...Și cu asta am distrus totul.

EL. Nu te mai învinovăți degeaba.

EA. Pe lumea asta cel mai important pentru mine- ești tu. Dar acum te pierd. Din vina mea. De-abia acum îmi dau seama că ar fi trebuit să abandonez totul și să trăiesc doar pentru tine. Să fi rămas singură, să mă fi văzut cu tine măcar din când în când și să fi fost numai a ta. Ar fi fost cu totul altfel.

EL. Tot ce e posibil. Îmi pare rău și e mare păcat că lucrurile au ajuns așa.

Pauză. EL își toarnă vin.

EA. Iartă-mă. Și pentru discuția asta iartă-mă, știu că nu-ți plac asemenea lucruri. Nu e timpul să pleci?

EL. Demult era cazul.

EA. Te conduc, bine?

EL. Nu e nevoie, ești obosită.

EA. Oricum trebuie să fac plimbări zilnice. Așteaptă-mă un pic, doar să mă îmbrac. (*Se piaptână în fața oglinzii.*)

EL. Auzi, poate totuși n-ar trebui să păstrezi copilul...

EA. Scumpule, eu nu am altă soluție.

EL. De ce ?

EA. Pentru că n-am.

EL. Și totuși, de ce?

EA. Pentru că doctorii mi-au spus- ori acum, ori niciodată.

EL. Dar mi-ai zis că încă n-ai fost la doctor.

EA. Mi-au spus-o mai demult.

EL. Înseamnă că nu mai poți să faci nimic, nimic?

EA. Nu pot.

EL. Dar de ce te-ai înhămat la așa ceva?

EA. Adu-mi, te rog, pantofii.

EL. Sau a fost un accident?

EA. Nu, n-a fost niciun accident. Mi-am dorit asta.

EL. Acum chiar că nu mai înțeleg deloc.

EA. Adu-mi, te rog, pantofii.

EL. Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

EA. Știu.

EL. Păi dacă știi, de ce ai făcut-o?

EA. Tu chiar nu înțelegi?

EL. Nu-nteleg.

EA. Acum câtva timp am realizat brusc că te pierd. Deja te-am pierdut. Că relația noastră o să mai dureze o săptămână, o lună și ne vom despărți.

EL. Deocamdată nu văd nicio legătură.

EA. Nu vezi pentru că tu nu ești femeie.

EL. Aici nu te contrazic.

EA. Cum de nu înțelegi? Tu nu vei mai fi în curând cu mine, dar o părticică din tine va rămâne cu mine pentru totdeauna. Nu crezi că e o soluție?

EL. Tu nu ești normală.

EA. Chiar dacă nu te voi mai vedea niciodată, noi doi rămânem legați pentru toată viața.

EL. Vei regreta mai târziu.

EA. Niciodată.

EL. Ți va fi foarte greu.

EA. Da, știu, dar o să am de dragul cui să trăiesc.

EL. Nu știu ce să zic...

EA. Dar nu trebuie să zici nimic.

Pauză. El îi aduce pantofii. EA și-i pune, apoi îi scoate.

EA. Totuși cred că n-am să merg. Într-adevăr sunt cam obosită. Nu te superi, nu?

EL. Bineînțeles că nu.

EA. Mâine sosește soțul meu... Știi, aș vrea să-ți spun... *(Se oprește brusc.)*

EL. Ce anume?

EA. Multe. Dar oricum nu mai am timp. Știi, pentru mine totul și-a pierdut sensul. Totul, în afară de întâlnirile cu tine. Discuțiile noastre, micile noastre certuri, greutatea noastră- nimic nu e important. Pentru mine important ești doar tu. Aseară ți-ai uitat o mănușă aici, iar eu am stat azi toată ziua cu fața liptă de ea, pentru că mirosea a tine...

EL. Ce scumpă poți fi...

EA. Iar mâine sosește el... Am o singură mângâiere, că noi doi vom avea un fiu.

EL. Eu nici măcar de asta nu pot să mă bucur.

EA. De ce?

EL. Pentru că fiul meu nu va fi cu mine. Poate că eu nici n-am să-l văd vreodată.

EA. Poate.

EL. Eu niciodată n-am să-l țin în brațe, el nu mă va îmbrățișa niciodată. Nici măcar numele nu va fi al meu.

EA. Da. Asta mă înnebunește și pe mine.

EL. El nici nu va ști de existența mea.

EA. Îngrozitor.

EL. Asta e.

EA. Numai noi suntem de vină.

EL. Da.

EA. E timpul să pleci. (*EL se îmbracă*). Nu arăți prea bine.

EL. Și tu la fel. (*O sărută.*) Am plecat.

EA. Să faci neapărat injecțiile.

EL. Să nu ridici greu. Să ai grijă de tine.

EA. Să nu uiți să iei pastilele.

EL. Să stai cât mai mult la aer.

EA. Du-te.

SFÂRȘIT

4. NOI NU NE CERTĂM NICIODATĂ

PERSONAJELE:

SOȚUL

SOȚIA

Apartamentul Soțului și al Soției. Soția calcă rufe. Se aude soneria. Soția îi deschide ușa Soțului.

SOȚUL.(*Familiar.*) Salut, scumpo. (*Își sărută Soția pe obraz.*)

SOȚIA. Bună, scumpule.

SOȚUL. Ce noutăți ai?

SOȚIA. Ca întotdeauna, nimic nou.

SOȚUL.(*Aparte.*) Pudra am scuturat-o, parfumul l-am spălat, mirosul de vin l-am îndulcit cu boabe de cafea. Se pare că ea n-a observat nimic.

SOȚIA.(*Aparte.*) Pudra a scuturat-o, parfumul l-a spălat, mirosul de vin l-a îndulcit cu boabe de cafea și crede că eu n-am observat nimic.

SOȚUL. Copiii dorm?

SOȚIA. *(Cu un mic reproș.)* Demult.

SOȚUL. *(Un pic rușinat.)* Știi, am stat un pic mai mult la serviciu...

SOȚIA. "Un pic"?

SOȚUL. A venit inspectorul în control... *(Aparte.)* De ce oare soțiile sunt tot timpul nemulțumite?

SOȚIA. *(Aparte.)* E cam agitat.

SOȚUL... Și a trebuit să rezolvăm urgent o groază de probleme.

SOȚIA. *(Aparte.)* Ce convingător minte!

SOȚUL. *(Aparte.)* Ce bine că mi-am inventat scuza din timp. *(Soției.)* Dacă ai ști ce obosit sunt.

SOȚIA. Îmi imaginez.

SOȚUL. *(Aparte.)* Da chiar că-s obosit.

SOȚIA. Ești flămând?

SOȚUL. Ca un lup. Am băut niște cafea...

SOȚIA. Doar cafea?

SOȚUL. Poate că nu doar cafea... *(Aparte.)* Se pare că ea bănuiește ceva. Atunci schimbăm placa.

SOȚIA. Poate că nu doar ați băut?

SOȚUL. Da, bineînțeles. Noi am și ciugulit câte ceva.

SOȚIA. Care "noi"?

SOȚUL. Doar ți-am zis că a fost inspectorul.

SOȚIA. *(Aparte.)* Se uită drept în ochii mei.

SOȚUL. *(Aparte.)* Cel mai interesant lucru este că ea e inspectorul. A venit special ca să mai petrecem o zi-două împreună.

SOȚIA. Dacă ați ciugulit, de ce ești flămând ca un lup?

SOȚUL. Dar am zis eu așa ceva?

SOȚIA. Adineaori.

SOȚUL. N-ai înțeles tu bine. Sau oi fi vorbit eu aiurea. De fapt, am oboist ca un lup.

SOȚIA. De obicei, se obosește ca un câine. Uite eu, de exemplu, am obosit ca un câine.

SOȚUL. Iar eu ca un lup.

SOȚIA. (*Aparte.*) Se vede de la o poștă că minte. Când n-are nimic de ascuns, se așează pur și simplu la masă și mănâncă.

Se aud sunetele unui pian. Soțul ridică capul.

SOȚUL. (*Privind în sus.*) Vecina tot exersează?

SOȚIA. Da, exersează. Până vine soțul. Mănânci sau nu?

SOȚUL. Cred că nu. (*Aparte.*) Noi doi parcă am fi personajele unui banc. Un banc atât de banal, încât n-are nimic comic în el.

SOȚIA. Ei, hai, spune.

SOȚUL. Ce?

SOȚIA. Unde-ai fost?

SOȚUL. Păi ți-am mai spus, am stat mai mult la serviciu, apoi ne-am dus într-un local...

SOȚIA. Unde anume?

SOȚUL. Ce importanță are?

SOȚIA. Vreau doar să știu adevărul. (*Aparte.*) La ce-mi folosește acest adevăr? De fapt, nu vreau să-l știu. Atâta timp cât nu știu nimic, nu trebuie să fac nici o alegere. Atâta timp cât lucrurile nu sunt spuse, ele par să nu se întâmple. Și de ce trebuie eu să știu unde și cu cine și-a petrecut el orele astea? Ce i-a spus el ei și cum l-a mângâiat ea pe el? Nu, nu, el pur și simplu a băut cu băieții. Sau cu acest inspector. O chestie obișnuită. Ar trebui să rămân calmă. Să nu-l mai întreb nimic. (*Soțului.*) Totuși unde ai fost?

SOȚUL. Nu te prea înțeleg. (*Aparte.*) De fapt, ce nu-nțeleg eu deloc este cum oare s-a întâmplat că eu, un om serios și deloc prost, un om respectat, am ajuns să joc rolul unui bufon. De ce trebuie eu să dau explicații, să inventez tot felul de chestii, să mă justific?

SOȚIA. Aștept.

SOȚUL. Ce?

SOȚIA. Explicațiile tale. (*Aparte.*) Nu pot să mă abțin să nu-l interoghez. Și numai din pricina orgoliului meu nemăsurat. Ca să vezi ce mândră pot fi. De fapt nu vreau ca ei să-și bată joc de mine. Și să nu creadă că mă pot păcăli așa ușor... Că doar aceste justificări pe care mi le aduce nu pot fi mai presus decât grija mea față de familie? Și dacă el se

apucă și-mi spune acum tot adevărul- acest adevăr blestemat pe care eu nu vreau să-l aud?

SOȚUL. (*Aparte.*) Și dacă mă apuc acum și-i spun tot adevărul? Adică, dacă vrei să știi- poftim ți-l spun. Am fost cu cutărică și am făcut cu ea... știi și tu ce-am făcut. M-am săturat atât de tare de toate astea că n-are cum să fie mai rău. Și ca să-mi spun punctul de vedere. Iar nevastă-mea să-și știe locul. Fac ce vreau. Că doar n-o să plece de la mine. Uite acum mă întorc spre ea și-i spun. (*Se apropie de soție.*) Unde am fost? Am stat un pic la restaurant. Ce explicații mai vrei? (*Aparte.*) Laș pot fi.

SOȚIA. Ok, să lăsăm discuția asta. (*Revine la masa de călcat și din când în când îi aruncă câte o privire Soțului.*) (*Aparte.*) Uite-l că zâmbeste... Probabil că-și amintește sărutările ei... Îmi vine să-l omor. (*Se îndreaptă cu fierul de călcat în mână spre soț, ca și cum ar fi în transă.*)

SOȚUL. (*El într-adevăr zâmbeste, dar nu e un zâmbet vesel.*) (*Aparte.*) Mi-amintesc când aveam vreo cinci ani, eram vara la țară într-un șopron cu fân. Băieții se aruncau de pe o balustradă înaltă în jos, în fân. Eu eram cel mai mic între ei și-mi era frică să sar. Stăteam lângă balustradă și așteptam să-mi dea cineva un brânci... (*Zâmbetul de pe fața lui dispare.*) Probabil că și acum aștept să-mi dea cineva un brânci.

SOȚIA. (*Își revine, lasă mâna cu fierul de călcat în jos, se-ndepărtează de soț.*) Dar cu cine ai fost la restaurant?

SOȚUL. (*Aparte.*) Iar.

SOȚIA. (*Aparte.*) Iar. Nu pot să mă abțin și gata. Ce proastă pot fi.

SOȚUL. Cu cine? (*Aparte.*) Dar, de fapt de ce mi-e frică? Că doar n-o să plece de la mine având doi copii? Uite acum am să trântesc cu pumnul în masă și am să-i urlu (*urlă fioros*): "Vrei să știi unde am fost? Cu cine am fost? Cu o femeie! La hotel! Și nu-mi pare rău deloc! Clar?! Iar dacă te mai legi de mine, o să mă duc și mâine. O să mă duc și n-o să mă mai întorc! Clar?"

(*Soției cu răbdare.*) "Cu cine? Cu cine?"...Doar ți-am spus- cu inspectorul. Un bărbat foarte de treabă și foarte sociabil. Nu știi ce dauăștia azi la televizor?

SOȚIA. Nu știu. Puteai să-l inviți acasă la noi la cină.

SOȚUL. Așa am și făcut, dar s-a jenat.

SOȚIA. Nu prea înțeleg, parcă ziceai că-i sociabil, atunci de ce s-a jenat? (*Se oprește în fața Soțului, îl examinează ca și cum l-ar vedea pentru prima dată. Are o privire mirată.*) (*Aparte.*) Ce mă ține pe mine lângă omul ăsta? Iubirea? Nu trebuie să mă amăgesc degeaba. Obişnuința? Nu. Cred că mai degrabă frica. Blestemata frică a femeii de a rămâne singură. (*Se întoarce la fierul de călcat.*) Femeia preferă mai bine să fie femeie de serviciu, menajeră, iapă de călărit, dar să fie cu cineva, decât liberă și singură. Cuvântul ”singură” e ca un stigmat pentru o femeie... Măcar dac-aș ști cine-i ea...

(*Soțului.*) Dar cine-i acest inspector? Și de unde a apărut? Nu mi-ai zis nimic de el înainte, iar acum de-o vreme încoace sosește aproape săptămânal.

SOȚUL. (*Fără nici un chef.*) E un inspector ca toți inspectorii... (*Aparte.*) De ce i-o fi trebuind să știe cine-i ea, ce-i ea, dacă e sau nu mai tânără? Oricum asta nu-i va folosi la nimic.

SOȚIA. (*Aparte.*) Sunt curioasă ce-o fi găsit la ea...

SOȚUL. (*Aparte.*) Nu-i nici mai bună decât nevastă-mea, nici mai deșteaptă, nici mai frumoasă. Singura ei calitate e... noutatea. N-o cunosc încă până la capăt, nu i-am pătruns încă în toate tainele. Încă mai prezintă o enigmă pentru mine. Iar ea încă nu emite pretenții către mine și nici nu are supărări mai vechi. Nu dorim unul de la celălalt decât foarte puțin, de aceea oferim cu ușurință ce ni se cere. Un pic de distracție, un pic de căldură... Dar avem o nevoie imperioasă unul față de celălalt.

SOȚIA. Și cum îl cheamă?

SOȚUL. Pe cine?

SOȚIA. Pe inspector.

SOȚUL. Dar de ce te interesează așa de tare? (*Își scoate sacoul și cravata.*) Mai bine ai face un ceai.

SOȚIA. Bine. (*Aparte.*) Eu îl plictisesc atât de tare încât mâine va alerga iar la ea, chiar dacă nu-și propusese inițial asta. (*Pregătește ceaiul.*) Ar trebui să mă port altfel, dar nu am puteri să mă abțin. (*Soțului.*) Și mâine rămâi după program?

SOȚUL. Mâine?.. Nu, probabil că mâine vin la timp. (*Aparte.*) O să încerc să mă întâlnesc cu ea în timpul zilei.

SOȚIA. (*Aparte.*) Doamne, cum poate să mă mintă! Cât de mult s-a schimbat! Și eu cât de mult m-am schimbat! Am devenit seacă, plictisitoare, sățioasă... (*Se apropie de oglindă.*) Și cât am îmbătrânit! Dacă mă părăsește și se duce la ea? Și tot ce am creat împreună - familia, puținul confort, cercul de prieteni - totul se va duce dracului!

SOȚUL. (*Aparte.*) Știu că cel mai tare o sperie faptul că mă voi însura cu cealaltă. Dar asta nu se va întâmpla oricât de mult mi-aș dori eu acest lucru. Măcar pentru faptul că ea are soț de care nu vrea să se despartă. Și-apoi, chiar dacă o plictisește tipul, ea e foarte legată de el. Deși una n-o exclude pe cealaltă. (*Își scoate pantofii.*)

SOȚIA. (*Aparte.*) Măcar dacă aș ști când spune adevărul și când minte.

SOȚUL. (*Aparte.*) Și ce e mai important- eu nu am de gând să mă mai însor. (*Își pune papucii de casă.*) Bărbatul e un vânător liber, căsătoria nu e penru el. (*Se instalează comod pe canapea.*) Femeile sunt făcute ca să fie măritate, iar bărbații să fie holtei. Asta e marea problemă. Căsătoria contravine naturii noastre biologice. Nu spun ceva nou, acest adevăr se știe demult, doar că fiecare îl înțelege cu propria-i minte, pe propria piele, la timpul său. Acum mi-a venit și mie rândul. M-am copt.

SOȚIA. (*Aparte.*) Nu știu de ce, dar mi-am amintit acum cum și-a mărturisit dragostea față de mine. Nu s-a întâmplat primăvara, când cântă ciocârlia, cum se-ntâmplă de obicei, ci iarna. Era o noapte friguroasă de iarnă, eram undeva în afara orașului. Mergeam amândoi pe o potecă ninsă, albă-albă, în lumina lunii... Mă ținea de mână, îndrugând verzi și uscate și bâlbâindu-se la fiecare frază spusă. Apoi brusc a tăcut și mi-a zis: "Te iubesc". A spus-o așa prostește, ca un copil. A fost minunat... M-am făcut toată roșie ca focul..

Muzica de sus se oprește brusc.

SOȚUL. (*Uitându-se în sus.*) În sfârșit, s-au săturat de cântat.

SOȚIA. A venit soțul.

SOȚUL. (*Aparte.*) Da, acum am mai prins și eu la minte. M-am deșteptat. Problema e că, nouă bărbaților, asta ni se-ntâmplă destul de târziu, când greșelile au fost deja făcute.

Acuma încep să încărunțesc, am chelie, nevroze, mașină, ficat mărit și fericire familială. Și nu mai există cale de întoarcere. (*Soției, furios.*) Parcă te rugasem să-mi faci un ceai!

SOȚIA. L-am făcut. (*Aparte.*) Acum, una-două țipă. De unde a apărut în el atâta răutate? Și de ce atât de brusc?

De sus se aude gălăgie și zgomot de veselă spartă.

SOȚUL. Iar se ceartă?

SOȚIA. Probabil. (*Aduce ceștile și zahărul.*) N-am terminat de discutat.

SOȚUL. Despre ce?

SOȚIA. Vroiai să-mi spui cum ți-ai petrecut seara.

SOȚUL. (*Aparte.*) Să-i spun sau să nu-i spun? Doar am hotărât că nu are de ce să-mi fie frică. E adevărat că imediat vor începe lacrimile, reproșurile etc...Și nu se știe cu ce se va termina totul...

SOȚIA. (*Toarnă ceaiul.*) (*Aparte.*) Ar trebui să-mi fac curaj și să discut direct situația. Dacă vrea să plece- să plece, oricum așa se va-ntâmpla. La urma urmei, pentru mine asta e o chestiune care ține de orgoliu și comoditate. Atât și nimic mai mult. Voi trece eu și peste asta.

SOȚUL. (*Aparte.*) Știu de ce mi-e frică. Bineînțeles, că pe ea n-o așteaptă nimic nou, dar dacă e să fiu sincer nici pe mine. Iar viața noastră de familie nu va deveni mai roz dacă-i voi spune. Acum, în relația noastră e o fisură destul de mare, care se va transforma într-o prăpastie, peste care n-ai să mai poți trece.

SOȚIA. (*Aparte.*) Cine știe, poate că pentru mine încă nu e totul fără speranță. Poate mai am șansa să cunosc pe cineva. Iar dacă nu, asta e. Trebuie să-mi păstrez demnitatea. Trebuie să-mi amintesc că sunt femeie. Trebuie să ies din vizuina asta și să privesc în sfârșit în jur.

SOȚUL. (*Aparte.*) Să presupunem că îi spun totul. Ce poate să iasă din asta? Până acum doar eu întârziam de la serviciu, de mâine te pomeni că începe să întârzie și ea... Măcar și pentru a-mi face în ciudă. Nu demult, la o zi de naștere, se tot dădea un ochelarist pe lângă ea... Ei? Ce va fi atunci?

SOȚIA. (*Aparte.*) Dac-aș putea ști la ce se gândește acum...

SOȚUL. (*Aparte.*) Ce va fi atunci? De fapt mi-e totuna. Poate să se culce cu cine vrea... Doar că asta nu va arunca o lumină bună asupra familiei noastre. Și în afară de asta, mie nu mi-e deloc totuna.

De sus se aud gemete și un plâns înăbușit. Soțul ascultă.

SOȚUL. Eu nu-nțeleg: el o bate sau ce-i face?

SOȚIA. Nu știu. (*Soțului.*) De ce taci? (*Aparte.*) Imediat o să-mi spună că nu are ce să discute cu mine.

SOȚUL. (*Strângând din umeri.*) Ce să discut cu tine?

SOȚIA. Nu ai ce discuta? Doar ai lipsit toată ziua.

SOȚUL. (*Aparte.*) Tot timpul –aceleași texte. Ce să spun? De parcă i-ar fi fost dor de mine. (*Soției.*) Așa vorbești de parcă ți-ar fi fost dor de mine.

SOȚIA. (*Aparte.*) În fiecare seară când se-ntoarce acasă, el nu știe ce să vorbească cu mine. (*Soțului.*) În fiecare seară când te-ntorci acasă tu nu ai ce să vorbești cu mine.

SOȚUL. (*Aparte.*) Pentru că vorbele demult nu mai au nici un sens.

SOȚIA. (*Aparte.*) Nici măcar remușcări nu are.

SOȚUL. (*Aparte.*) Vorbele nu ajută la nimic. Astăzi, de exemplu, eu am înșelat-o, dar nu am nici un fel de remușcări. Dacă bărbatului i-e frig acasă, el are dreptul să se-ncălzească în altă parte. Ce poți să vorbești despre asta? Să o întreb de ce e așa de rece, lipsită de afecțiune? Ea îmi va răspunde căscând a somn că e foarte afectuoasă, dar că în casă nu mai e sare și dacă nu pot să merg până la ABC să cumpăr.

SOȚIA. (*Aparte.*) Oare chiar așa o să stăm și o să tăcem?

SOȚUL. (*Aparte.*) Dar cum ar fi oare dacă am sta și am discuta? Pentru că nu poate să continue așa veșnic... (*Soției.*) Ascultă...

SOȚIA. (*Înviorându-se.*) Da?

SOȚUL. (*tace.*) Nu, nimic. (*Ia ziarul.*)

SOȚIA. (*Aparte, cu amărăciune.*) Și când te gândești că eu nu am nevoie decât de 2-3 cuvinte gingașe, de un pic de atenție, un pic de sinceritate... Iar el- nimic. (*Brusc se*

aruncă spre soț și-l scutură de umeri, deși cuvintele ei sună ca și aparteu.) Tu m-
auzi? (*Strigă.*) De ce ești un străin?

SOȚUL. (*Lasă ziarul din mână.*) Nimic interesant ca de obicei. Nu mai ai ce să citești în
ziarele astea. Doar te sperie și-ți strică buna dispoziție... Ai vrut să-mi spui ceva?

SOȚIA. Da. Mi-am amintit adineaori, că vom avea musafiri.

SOȚUL. Cine?

SOȚIA. Vecinii de sus.

SOȚUL. (*Privind în sus, apoi la ceas și dând din cap.*) Așa târziu? De ce?

SOȚIA. Așa pur și simplu. Ei zic că se simt bine la noi.

SOȚUL. (*Oftează, se ridică și își pune cravata.*) Tot așa, una- două se ceartă?

SOȚIA. Tot așa. (*Strânge fierul, masa, își îndreaptă coafura.*)

SOȚUL. Uite, noi nu ne certăm niciodată.

SOȚIA. Da, noi aproape că nu ne certăm niciodată.

Pune pe masă vinul și florile.

Se aude soneria la ușă. Soțul își îmbrățișează Soția. Zâmbesc amândoi.

SOȚUL. (*Vioi.*) Intrați, e deschis!

5. SCENE DE FAMILIE

PERSONAJE:

SOȚUL

SOȚIA

Soțul și Soția la masă în bucătărie, tocmai au terminat de cinat.

SOȚUL. Draga mea, ascultă-mă un pic. Demult tot vreau ca noi doi să stăm de vorbă foarte serios. E vorba de o hotărâre importantă, pe care am luat-o eu, dar care ne privește pe amândoi. Luni de zile am tot amânat această discuție, dar așa nu se mai poate. Probabil că și tu însăți îți dai seama despre ce-i vorba, nu-ți voi spune nimic nou...E chiar mai bine așa, pentru că nu vei avea surprize neplăcute. Întrun cuvânt...Dar tu de ce taci?

SOȚIA. Eu te ascult, dragule.

SOȚUL. Căsătoria noastră n-a fost niciodată una ideală, dar în ultimul timp a devenit un adevărat chin. Chestia asta mi-a devenit atât de clară în momentul în care eu am întâlnit un om ale cărui păreri despre viață ...Mai pe scurt...Eu o să vorbesc așa de unul singur toată seara sau tu totuși vei spune ceva?

SOȚIA. Dragule, nu te supăra. Eu te ascult cu atenție.

SOȚUL. Da... Ce spuneam?

SOȚIA." Un om ale cărui păreri despre viață ..."

SOȚUL. Aha ! Da...Deci, am întâlnit pe cineva care are aceleași păreri ca și mine, care-mi ghicește orice dorință înainte ca ea să-mi apară...

SOȚIA. E cineva din subalternii tăi?

SOȚUL. Nu! Ce legătură au subalternii mei cu asta?

SOȚIA. M-am gândit că o fi vreun subaltern din moment ce-ți ghicește gândurile...

SOȚUL. Te rog să nu mă întrerupi!

SOȚIA. Ok. Mi-a trecut prin cap doar că...

SOȚUL. Ai de gând să taci sau nu?

SOȚIA. Dar tu m-ai rugat să zic ceva.

SOȚUL. Iar acum te rog să taci!

SOȚIA. Bine scumpule.

SOȚUL. Fir-ar să fie...Ce ziceam?

SOȚIA." Înainte ca ea să-mi apară ".

SOȚUL. Cine să apară.

SOȚIA. Ea.

SOȚUL. Care "ea", ce tot spui?

SOȚIA. Dorința.

SOȚUL. Ah, da... Deci, scumpa mea te rog să mă ascuți cu calm. A sosit timpul să facem un pas, care...La urma urmei așa va fi mai bine pentru noi amândoi.Sper că tu vei reacționa calm și cu curaj la această lovitură. Eu am ajuns la concluzia... Că noi doi...

SOȚIA. Da, scumpule. Continuă!

SOȚUL. Că noi ... Că noi doi trebuie să divorțăm.

SOȚIA. Bine, scumpule.

SOȚUL. Ce e "bine"?

SOȚIA. Ce-ai spus tu. Tu întotdeauna te-ai exprimat corect și rațional. Nu degeaba mă mândresc eu cu tine.

SOȚUL. Stai un pic... Poate că tu nu m-ai înțeles?

SOȚIA. Tu ai ajuns la concluzia că noi doi trebuie să divorțăm. Ce-i aici de neînțeles?

SOȚUL. Păi...Și ce crezi tu despre asta?

SOȚIA. Tu știi foarte bine că eu, chiar din prima zi a căsniciei noastre întotdeauna te-am ascultat.

SOȚUL. Asta înseamnă că tu nu ai nimic împotriva?

SOȚIA. Bineînțeles că nu. Să te ajut să-ți aduni lucrurile?

SOȚUL."Să-ți aduni lucrurile"...Cu cât calm poți să spui asta! La orice mă așteptam dar nu la așa ceva.Dar pe tine nu te doare faptul că noi ne vom despărți?Tu nu te enervezi?Nu suferi?

SOȚIA. Nu, scumpule. De ce ar trebui să sufăr? Tu însuți ai zis că așa va fi mai bine pentru amândoi.

SOȚUL. Și ce dacă am zis? Eu pot să zic și o prostie. Tu nu ai o părere a ta despre asta?

SOȚIA. Nu, scumpule. Doar știi că eu am aceleași păreri ca și tine. *(Aduce o valiză și începe să pună în ea hainele soțului.)*

SOȚUL. Ce faci?

SOȚIA. Iei totul acuma sau le vei lua pe rând? Pot să-ți trimit eu restul mai târziu.

SOȚUL. Dar eu nu am de gând să plec. În orice caz, nu azi.

SOȚIA. Cum vrei, scumpule. Dacă e nevoie, pot să plec eu. *(Se așează, privește camera, râde încetișor..)*

SOȚUL. De ce râzi?

SOȚIA. Azi când am ajuns acasă de la serviciu mă gândeam câte am de făcut. Iar acum îmi dau seama că nu mai trebuie să fac nimic. Că sunt liberă! Tu realizezi? Sunt libeeeeră!

SOȚUL. Așa vorbești de parcă eu te-am împiedicat să fii liberă.

SOȚIA. Nu. Dar aveam responsabilități. Iar acum sunt liberă. E neobișnuit deocamdată pentru mine. Poate să merg la teatru? La vre-un spectacol? Cred că e prea târziu azi.

SOȚUL. Cum adică să mergi la teatru?

SOȚIA. Dar ce vrei să fac? Să stau aici și să plâng? Asta îmi propui?

SOȚUL. Nu, bineînțeles... Dar de ce așa brusc la teatru?

SOȚIA. Ai dreptate, n-a fost o idee prea bună. *(Scoate lucrurile soțului din valiză și începe să le adune pe ale ei.)*

SOȚUL. Ce faci?

SOȚIA. Îmi adun lucrurile.

SOȚUL. Vrei să pleci?

SOȚIA. Dar ce-mi mai rămâne de făcut?

SOȚUL. Unde?

SOȚIA. Acum la o prietenă, iar de mâine voi închiria o garsonieră. Spune-i soției tale că se poate muta aici chiar de azi.

SOȚUL. Soției mele?! Care soție? Aha, da...

SOȚIA. Pot să-i las un biletel?

SOȚUL. Asta mai lipsea. Și ce vrei să-i scrii acolo: "japiță, ce mi-ai luat soțul..."?

SOȚIA. Cum poți să crezi așa ceva? Vreau pur și simplu să-i predau totul. Tot ce ține de gospodăria noastră.

SOȚUL. Poți să-mi spui mie și eu o să-i transmit.

SOȚIA. Bine, scumpule. Dar străduiește-te să ții minte. Unu: să termine de tricostat puloverul tău. N-a mai rămas decât o mânecă de făcut. Dacă nu se va descurca cu modelul să mă sune. Doi: chitanțele de la curent, TV, telefon sunt în birou în sertarul din dreapta. Eu plăteam întotdeauna la început de lună. Spune-i să nu uite. Trei: Când va pune rufele murdare în mașina de spălat să verifice întotdeauna șosetele tale. Pe cele rupte să le arunce. Patru: să spele până sâmbătă geamurile, că doar vom avea, adică veți avea musafiri-șeful tău. Cinci: să nu uite că lui îi plac grătarele de vită, cred se va descurca cu alegerea cărnii. Așa și n-ai cumpărat alte cuțite de bucătărie, ar trebui să le cumperi ca să poată curăța mai bine cartofii. Șase: Să-i arăți unde scoteam eu gunoiul...

SOȚUL. Doamne, "gunoiul"!

SOȚIA. Mai departe se va descurca și singură. E gospodină?

SOȚUL. Nu știu, n-am discutat despre asta... Dar de ce pleci așa subit? Eu nu te alung.

SOȚIA. Nu, scumpule. După ceea ce mi-ai spus ar fi o impolitețe să mai rămân aici. Nu-i așa? (*Închide valiza, se așează, cade pe gânduri.*) Ce ciudat e...

SOȚUL. Ce ți se pare ciudat?

SOȚIA. Eu am 32 de ani, dar în viața mea n-a existat decât un singur bărbat.

SOȚUL. Nu-nțeleg ce vrei să spui cu asta.

SOȚIA. Mă gândeam că acum o să pot cunoaște și alți bărbați. E ciudat, nu-i așa?

SOȚUL. Văd că te gândești la asta cu plăcere.

SOȚIA. Nu, scumpule. Doar că sunt foarte curioasă. Probabil că asta nu e tocmai bine. Iartă-mă. (*Își ia valiza, se-ndreaptă spre ușă.*)

SOȚUL. Pleci totuși? Stai! Nu poți pleca așa dintrodată...

SOȚIA. Dar parcă tu ai analizat totul?

SOȚUL. Am analizat, dar totuși...

SOȚIA. Cina e în frigider. Nu uita să-ți iei pastilele dimineața și să-ți lustruiești pantofii înainte de plecare.

SOȚUL. Încă o dată îți spun că nu trebuie să te grăbești...

SOȚIA. Sărută-mă la despărțire.

Se sărută.

SOȚUL. Vreau să-ți spun că...

SOȚIA. Cheile. Adio. (*Pleacă.*)

Soțul complet fâstâcit umblă prin cameră. Sună telefonul..

SOȚUL. Alo! Tu ești? Bună iepuraș. Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Nu. Sunt singur. Am discutat cu nevastă-mea dar ea se opune categoric să divorțeze... Sunt disperat. O să ne-ntâlnim și o să discutăm. Nu. Nu azi. Mâine sunt ocupat. Săptămâna asta nu pot deloc. Peste vre-o 10 zile. Sau peste două

săptămâni. De fapt peste trei săptămâni ar fi mai bine Ți-am spus doar că sunt foarte ocupat. La urma urmelor am și eu dreptul să mă ocup de problemele mele?Ba tu ai început cu tonul ăsta.Cum vrei.Cum vrei. Pa. (*Aruncă telefonul.*)

Sfârșit